

Ο ΜΙΚΡΟΣ

7

ZOPPO

Η ΧΡΥΣΗ ΠΑΝΟΠΛΙΑ

2
ΔΡΧ.

Η ΧΡΥΣΗ ΠΑΝΟΠΛΙΑ

Ἡ δραπετεύσεις τοῦ προδότη

ΜΕΣΑ στην ἔρημη καλύβα τοῦ δάσους ἔχουν ἀπομείνει ἡ πριγκίπισσα Ἀμαρίλντα, ὁ Γαλέρας καὶ ὁ Δὼν Ραμὸν Καρίνμπαλ. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος εἶναι δεμένος χειροπόδαρα καὶ ξαπλωμένος ἐπάνω στ' ἄχυρα, κοντὰ στ' ἐκεῖνο τὸ βαρέλι, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε κρυφτῆ ὁ Ζορό (*).

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς ἔχει φύγει ἐδῶ καὶ πολλὴ ὥρα, γιὰ τὸν πύργο τοῦ Πορφύριο Μπάλσας, ὅπου τοῦ εἶπε ὁ Καρίνμπαλ ὅτι κρατεῖται ὁ Δὼν Ἐουσέμπιο.

Ἡ νεαρὴ καὶ πανέμορφη πριγκίπισσα, μ' ἰόλη τὴν ἀνησυχία καὶ τὴν ἀγωνία της, δὲν ἔχει ἀνθέξει στὴν κούρασι τῶν συγκινήσεων ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Ἐχει ἀποκοιμηθῆ καθισμένη στὸ πάτωμα, μὲ τὴν πλάτη ἀκουμπισμένη στὸν σανιδένιο τοῖχο τῆς καλύβας καὶ μὲ τὸ κεφάλι κρυμμένο ἀνάμεσα στὰ χέρια της καὶ ἀκουμπισμένο στὰ γόνατά της.

Ὁ Γαλέρας, φύλακας ἄγγελός της, σύμφωνα μὲ τὴν διαταγὴ πού ἔχει πάρει ἀπὸ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος μὲ τὸν τίτλο: «**Η ΣΕΝΙΩ ΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ**»

τὸν κύριό του, κάθεται κοντὰ στὸν προδότη αἰχμάλωτό τους καὶ δὲν τὸν ἀφήνει στιγμή ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὡστόσο ὁ Καρίνμπαλ δὲν μένει ἀκίνητος ὅλες αὐτὲς τὶς ὥρες. Ἔχει πλησιάσει πολὺ τὸ βαρέλι κι' ἀνακαθίζοντας ἔχει ἀκουμπήσει τὴν πλάτη του σ' αὐτό. Ἔχει ἀνακαλύψει ἓνα ἀπὸ τὰ σιδερένια στεφάνια του, ποὺ εἶναι σπασμένο σὲ μιὰ γωνία. Πάνω σ' αὐτὴ τὴ σπασμένη γωνία τρίβει συνεχῶς τὸ σχοινὶ ποὺ τοῦ δένει τὰ χέρια πίσω στὴν πλάτη. Στὴν ἀρχὴ τὸ κάνει πάρα πολὺ σιγά, γιατί ὁ Γαλέρας δὲν λέει νὰ κλείση τὰ μάτια του. Τὸν κυττάζει συνεχῶς. Βλέποντας ὅμως πὼς μὲ τὸ σιγανὸ δὲν κερδίζει τίποτα, γιὰτὶ ἀργεῖ πάρα πολὺ, ἀρχίζει νὰ τρίβη δυνατώτερα.

Ὁ Γαλέρας τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Τὶ ἔπαθες; τὸν ρωτᾷε ἰστὸ τέλος. Τὶ κάνεις ἐκεῖ πέρα, σενιόρ;

— Ἔ... ἔξυνα τὸ χέρι μου!, ἀποκρίνεται ταραγμένος ὁ προδότης.

Ὁ Γαλέρας ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους. Ὁ τετράκουτος βοηθὸς τοῦ σενιόρ Ζορρὸ βρίσκει φυσικότητα τὴ δ'καίολογία τοῦ Καρίνμπαλ. Τὸν ἀφήνει λοιπὸν νὰ συνεχίζη, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τίποτα. Καὶ τὸ σπιουδαῖο εἶναι πὼς τὸν παρασκολουθεῖ μ' ἐνδιαφέρον ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός. Κι' ὁ Δὸν Ραμόν, καταλαβαίνοντας τὴν ἀπίστευτὴ κουταμάρα του, παύει πλέον νὰ φροντίζει νὰ

κρύβεται καὶ συνεχίζει κανονικὰ τὴ δουλειά του, τρίβοντας τὰ σχοινιά μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Ἔχει ἀρχίσει νὰ κουνιέται ὀλόκληρο τὸ βαρέλι.

— Μωρὲ μπράβο, φαγούρα!, λέει καμμιά φορὰ ὁ Γαλέρας.

Κι' ἐπειδὴ, ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ φαγούρα εἶναι κολλητική, ἀρχίζει νὰ... ξύνεται κι' ὁ ἴδιος μὲ μανία.

Ὁ Δὸν Καρίνμπαλ ἐλευθερώνει τὰ χέρια του. Βασίζομενος στὴ βλακεία τοῦ γίγαντα τὰ φανερώνει ἀμέσως φέρνοντάς τα ἐμπρὸς κι' ἀρχίζει νὰ ξύνη τὰ πόδια του, κοντὰ στοὺς ἀστραγάλους.

— Πῶ πῶ!, λέει. Τώρα μὲ τρώει ἐδῶ!

— Κι' ἐμένα! Κι' ἐμένα!, φωνάζει ὁ Γαλέρας μὲ γουρλωμένα μάτια. Σίνουρα θάχη ψύλλους ἐδῶ πέρα!

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα!, παραδέχεται ὁ Καρίνμπαλ, ποὺ λύνει μὲ γρήγορες κινήσεις τοὺς κόμπους ποὺ δένουν τὰ πόδια του. Δὲν πᾶμε στὴν ἄλλη γωνία καλύτερα;

Καὶ σηκώνεται πρῶτος.

Ὁ Γαλέρας, ξύνοντας ὀλόκληρο τὸ σῶμα του, τὸν μιμείται.

— Καὶ δὲν πᾶμε; λέει. Μόνο ἔτσι θὰ γλυτώσουμε!

Οἱ φωνὲς τους ὅμως ἔχουν ξυπνήσει τὴν Ἀμαρίλντα. Ἀνοίγει τὰ μάτια. Τοὺς βλέπει. Πετιέται ὄρθια. Μουρμουρίζει ἀνήσυχη:

— Γαλέρα; Γιατί τὸν ἔλυσες;

— Ὁχι, δὲν τὸν ἔλυσα,

πιαλύ... ψηλή, σενορίτα! δια-
βιμαρτύρεται ὁ γίγαντας, πού
δὲν ἔμπειρεῖ νὰ πῆ μὲ μὰ λέ-
ξι τό... «Υψηλοτάτη», πού
λέει ὁ κύριός του. Πάμε ἀπέ-
ναντι, γιατί ἔχει ψύλλους ἐ-
κεῖ!

— Τρελλὸς εἶσαι, Γαλέ-
ρα; Αὐτὸς εἶναι λυτός! Δὲν
τὸν βλέπεις πού περπατάει;

— Ἀπό... ἀφηρημάδα περ-
πατάει, πανύψηλη σενορίτα!
Ἔχασε πού τὸν εἶχα δέσει
καί...

Ἀλλὰ φυσικὰ ὁ Καρίνμπαιλ
δὲν κάθεται ν' ἀκούσῃ τὴ συ-
νέχεια. Καταλαβαίνει πῶς,
ἂν δὲν τὸ σκάσῃ τώρα, τὴν
ἄλλη στιγμή ὁ πελώριος θὰ
τὸν γραπώσῃ. Δίνει μιὰ καὶ
τινάζεται πρὸς τὴν πόρτα.

Ἡ Ἀμαρίλντα βγάζει μιὰ
φωνή, ἐνῶ ὁ Γαλέρας ἀφήνει
μιὰ βίλαστήμια.

Μὰ, ὅταν τρέχει ἔξω, στὴ
νύχτα, ἀκούει γοργὸ καλπα-
σιμὸ ἀλόγου πού ἀπαιμακίρῦ-
νεται. Τὸ σκοτάδι εἶναι βα-
θύ. Οὔτε λόγος γιὰ νὰ τὸν
κυνηγήσῃ μέσα στὸ δάσος.

Σκύβει τὴν κεφάλια καὶ κυτ-
τάζοντας ἔνοχα τὴν ὁμορφὴ
πρὸγκίπισσα παραδέχεται
σταράτα:

— Σπ' ἀλήθεια λυμένος ἦ-
τανε!

Ὁ θάνατος τοῦ Ζορρό

Ο ΜΑΣΙΚΟΦΟΡΟΣ Ἐκ-
δικητὴς νοιώθει τὴν κρυαΐδα
τοῦ θανάτου νὰ κατρακυλάῃ
στὴ ραχοκοκκαλιά του. Βρί-
σκεται σὲ φοβερὰ τραγικὴ

θέσι, ὅπως ξέρομε! Κρεμα-
σμένος στὸ κενὸ σὲ ὕψος του-
λάχ σιτοῦ δέκα μέτρων ἐπάνω
ἰὰπὸ τὰ μυτερὰ βράχια τῆς
λίμνης, καταλαβαίνει ὅτι οἱ
δυὸ φρουροὶ ἔχουν ἀναϊκάλυ-
ψει τὴν ἄκρη τοῦ μαστιγίου
του, πού εἶναι τυλιγμένη στὸ
κοντάρι τῆς σημαίας, κι' ὅτι
ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ
σκύψουν καὶ θὰ δοῦν κι' αὐ-
τόν. Ξέρει πῶς δὲν θὰ διστά-
σουν νὰ τὸν πυροβολήσουν
ἀμέσως. Ὁ θάνατός του εἶ-
ναι κάτι παραπάνω κι' ἀπὸ
βέβαιον.

Ὡστόσο ὁ Μασκοφόρος Τι-
μωρὸς ποτὲ δὲν παραδίδει τὰ
ἄπλα, ὅσο ἔχει ἀκόμα ἐλεύ-
θερα τὰ χέρια του. Ἀδίστα-
κτα ἀφήνει τὸ κορμὶ του νὰ
γλισπρήσῃ πρὸς τὰ κάτω, ἐ-
πάνω στὸ τετατωμένο λουρὶ
τοῦ μαστιγίου. Μοιάζει σὰν
μὰ πελώρια μαύρη ἰαράχνη,
πού κατρακυλάει κόβεται
στὸν ἴστό της.

Ἀλλὰ οἱ στρατιῶτες ἔχουν
κ'όλας σκύψει ἐπάνω ἀπὸ τὰ
τείχη καὶ τὸν ἔχουν ἰδῆ. Ὁ ἔ-
νας ἀπ' αὐτοὺς βγάζει μιὰ
φωνή:

— Διάβλε! Ὁ... ὁ Ζορ-
ρό!

Κι' ὁ ἄλλος, ἀκούγοντας
αὐτὴ τὴ φωνή, χωρὶς τὴν πα-
ραμικρὴ καθυστέρησι, τρα-
βάει τὴν ἐφολόγιχη τοῦ ὀ-
πλοῦ του καὶ κόβει τὴν ἄκρη
τοῦ μαστιγίου. Τὸ κορμὶ τοῦ
θηρλικοῦ ὑπερασπιστοῦ τῶν
ἀδυνάτων πέφτει ἀπότομα
σὰν μολύβι.

Εἴτυχῶς γι' αὐτόν, μὲ τὴν
παχύτατη κάθοδο πού ἔκανε,
τὴ στιγμή πού τὸ λουρὶ κό-

βρεθεί βρίσκεται μόλις ένα μέτρο ψηλότερα από τον θυρεό των Μπάλσας, που του είχε χρησιμεύσει σαν πρώτος σταθμός, όταν ανέβαινε. Άρπάζεται απ' αυτόν. Μ' όλον τον προμερό κίνδυνο θανάτου που διατρέχει, έχει την άπιστευτη ψυχραιμία να συλλογιστή ότι δεν πρέπει ν' αφήση να του ξεφύγη το μαστίγιο, γιατί αυτό είναι η τελευταία του ελπίδα για σωτηρία. Το κρατάει λοιπόν απελπισμένα με το ένα χέρι και χρησιμοποιεί μόνο το άλλο, για ν' άρπαχτή από τον θυρεό. "Υσπερα, βέβαια, στερεώνεται καλύτερα και με τα δύο. Ανεκαλύπτει τη χοντρή σιδερένια λαβή του σπαθιού που έχει ο θυρεός. Δένει την κομ-

μένη άκρη του μαστιγίου εκεί πάνω.

Σ' αυτό το μεταξύ από την κερυφή του τείχους σκύβουν πολλοί φρουροί και ψάχνουν με το βλέμμα τα βράχια. Ξάφνου ένας διακρίνει ίσχνά τη σκιά του Μασκοφόρου Τιμαρού:

— Δεν έπεσε!, κραυγάζει. "Έχει γαντζώσει στον θυρεό! Σκοτώστε τον!

Άρχίζουν να πυροβολούν μανιασμένα όλοι μαζί.

Ο Ζορρό για δεύτερη φορά γλιστράει πάνω στο τεντωμένο του μαστίγιο, μ' όση γρηγοράδα μπορεί. Είναι τυχερός που φοράει τα πέτσινα γάντια του, αλλιώς και τις δυο φορές θα είχαν καή

Δέκα άνθρωποι πέφτουν επάνω τους.

—'Ανόητη! Σὲ λίγο καιρὸ θᾶμαι κύριος τοῦ Μεξικοῦ καὶ δικός σας!

τὰ χέρια του, ἰσχυρὰ ἀπὸ τὴ φοβερὴ τριβή.

Οἱ σφαίρες σφυρίζουν σὰν δαιμονισμένες ὀλόγυρά του καὶ εἶναι θαῦμα πῶς δὲν τὸν βρίσκει καμμιὰ ἀπ' αὐτές, μ' ὅλο πού, ἀσφαλῶς, μ' ἐκεῖνο τὸ κολασμένο σκοτάδι, κάθε σκόπευσις εἶναι ἀδύνατη.

Τὰ πόδια του πατοῦν σὲ στερεὸ ἔδαφος. Τρέχει πρὸς τὴ λίμνη.

Οἱ πυροβολισμοὶ ἀπ' τὸ φρούρο γίνονται ὀλοένα πρὸ πυκνοί. Οἱ φρουροὶ ρίχνουν σὰν λυσσασμένοι, βλέποντας πῶς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸ θήραμα μπορεῖ νὰ τοὺς ξεφύγει.

Ὁ Ζορρὸ φθάνει στὴν ἄκρη τῆς λίμνης. Καὶ ξαφνικὰ ἐκεῖ πού στέκεται στὴν ἄκρη τοῦ βράχου καὶ μοιάζει ἔτοιμος νὰ πάρῃ βουτιά, μιὰ φωνὴ θγαίνει ἀπ' τὸ λαρύγγι του. Ἀπλώνει τὰ χέρια σὰν νὰ προσπαθῇ τοῦ κάικου νὰ βαστηχθῇ ἰσχυρὰ ἀπ' τὸν ἀέρα κι' ὕστερα γέρνει καὶ πέφτει. Πέφτει ἔπάνω σ' ἕναν βράχο πού βρίσκεται ἀπὸ κάτω του κι' ἀπὸ κεῖ γλιστράει στὸ νερὸ τῆς λίμνης, ταραζώντας τὴ νεκρὴ γαλήνη του.

Τὸ κορμί του δὲν ξαναβγαίνει στὴν ἐπιφάνεια.

Ἐπάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη ξεσποῦν οὐρανομήκεις ζητωκραυγές.

Αιχμάλωτοι

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ Ἀμαρίλντα ρίχνει ἕνα βλέμμα ἀπελπισίας στὸν Γαλέρα. Ἀνοίγει τὸ στόμα σὰν νὰ θέλῃ νὰ τοῦ τὰ ψάλῃ γιὰ τὴ βλακεία του. Ὑστερα μετανοῶνει καὶ κάνει ἕνα ἰόριστο κίνημα μὲ τὸ χέρι.

— Τὶ φταίς κι' ἐσύ, καημένε!, λέει μ' ἀπογοήτευσι.

— Ἀλήθεια δὲν φταίω!, φωνάζει ἀπαιρηγόρητος ὁ Γαλέρας. Αὐτὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ψηλὴ-ψηλὴ σενορίτα μου, παρὰ ὁ Σατανὰς ὁ ἴδιος! Νὰ φανταστήτε πὼς ἔβαλε τοὺς... ψύλλους, νὰ τοῦ φᾶνε τὰ σκονιά!

Ἡ Ἀμαρίλντα τὸν κυττάζει μιὰ στιγμή μὲ τὸ στόμα ἰσόχτο. Ὑστερα ὅμως συνέρχεται καὶ λέει, γιὰ νὰ δώσῃ τέλος:

— Νὰ τὸν κυνηγήσουμε, μιὰ φορά, δὲν ἴμποροῦμε. Μποροῦμε ὅμως νὰ τρέξουμε στὸν πύργο τοῦ Μπαίτσας, νὰ εἰσπιοῦνῶμε τὸν σενορ Ζορρό, ὅτι κινδυνεύῃ νὰ τὸν πιάσουν!

— Κι' αἰκίμα ἐδῶ εἵμαστε; κάνει τρομαγμένος μὲ τὰ λόγια τῆς ὁ Γαλέρας. Πᾶμε ὀλοταχῶς στὸν πύργο! Ἀλλὰ πὼς θὰ πᾶμε; Ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ εἶναι ὁ πύργος!

— Ξέρω ἐγώ, Γαλέρα! Ἐμπρός!

Πηδοῦν στ' ἄλογα καὶ ξεκινοῦν μὲ γοργὸ καλπασμό.

Ὅταν πλησιάζουν στὸν πύργο ἡ νύχτα εἶναι πάρα

πολύ προχωρημένη. Οὔτε μιὰ σὴ ὥρα δὲν ὑπολείπεται ἀκόμα γιὰ νὰ ξημερώσῃ. Κι' ὅμως τὸ σκοτάδι ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πηχτό.

Ἡ νεαρὴ κι' ὀμορφὴ πριγκίπισσα, βλέποντας ἔμπρὸς τοὺς τὸν σκούρο ὄγκο τοῦ πύργου, σταματᾷ τὸ ἄλογό τῆς καὶ ὁ Γαλέρας στέκει στὸ πλάϊ τῆς.

— Καλὰ ἤρθαιμε ὡς ἐδῶ!, μουρμουρίζει ἡ Ἀμαρίλντα νήσυχη. Πὼς ὅμως θὰ συναιντήσωμε τὸν Ζορρό; Ἐκεῖνος ἴσως μπορεῖ καὶ νὰ βρεῖται τώρα μέσα στὸν πύργο...

— Βρίσκεται στὸν πάτο τῆς λίμνης Ὑψηλοτάτη!, ἀκούγεται ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ πίσω τους.

Καὶ ἐνῶ ἡ πριγκίπισσα ἀφήνει νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ ἀθελή κραυγὴ τρόμου, παραπάνω ἰσπὸ δέκα ἄνθρωποι πέφτουν ἐπάνω τους καὶ τοὺς πιετοῦν ἀπὸ τ' ἄλογά τους.

Στὴν πραγματικότητα ὅλοι αὐτοὶ πέφτουν ἐπάνω στὸν Γαλέρα. Γιὰ τὴν νεαρὴ κοπέλλα δὲν χρειάζεται παραπάνω ἀπὸ ἕνας, γιὰ νὰ τὴν κατεβάσῃ ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ζώου καὶ νὰ τὴν κρατήσῃ αἰχμάλωτη.

Μὲ τὸν γιγάντιο ὅμως σωματοφύλακα τοῦ Ζορρό, γίνεται σκοτωμός. Σὰν κανένας δράκος τῶν παραμυθῶν πετιέται ὀρθῶς καὶ τινάζει ἀπὸ πάνω του τρεῖς ἀντιπάλους, ποὺ βρίσκονται στὸν ἀέρα, σὰν νὰ ἦτανε γάτες! Οἱ ἄλλοι ἴσως, ποὺ τώρα μόλις καταλαβαίνουν μὲ τὶ εἶδους ἀντίπαλο ἔχουν νὰ κά-

μουν, χύνονται έναντίον του με περισσσότερη μανία. Τὸν ἀρπάζουν δυὸ-δυὸ ἀπ' τὰ χέρια κι' ἀπ' τὰ πόδια, προσπαθοῦν νὰ τὸν καθηλώσουν, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν μποροῦν.

Ὁ Γαλέρας χτυπιέται, κλωτσάει, τινάζεται καὶ πετάει πότε τὸν ἕναν καὶ πότε τὸν ἄλλον ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ. Ἐπάνω ποὺ λένε πὼς τὸν ἔχουν ὑποτάξει, ἐκεῖνος μ' ἕνα καινούργιο τίναγμα, στέλνει δυὸ-τρεις ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του νὰ κυλιστοῦν πέρα.

Τελικά, βλέποντας πὼς με τὰ χέρια δὲν γίνεται τίποτα, ἀρχίζουν νὰ τὸν χτυποῦν βάνουσα στὸ κεφάλι, με τοὺς ὑποκόπανους τῶν τουφεκιῶν τους.

Ὁ γίγαντας, ἰάφου τρώει καμμιὰ δεκαπενταριά κοντακίές, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ χαν σκοτώσει ἰσάριθμους ἀντρες, πέφτει κάτω... μισοζαλισμένος!

Τὸν σηκώνουν στὰ χέρια καὶ τὸν τρέχουν γρήγορα - γρήγορα στὸν πύργο, καθὼς καὶ τὴν πριγκιπέσσα Ἀμαρίλντα.

Ἄγγελιοφόρος τοῦ θανάτου

ΕΚΕΙΝΟΝ τὸν κλείνουν σ' ἕνα κελλί καὶ τὴ νέα τὴν ἰδηγιούμ ἀιμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ Δὸν Πορφύριο Μπάλσας. Εἶναι ἕνας μικρόσωμος πεινη τάρης, ἱξερακιανός, με πρόσωπο νυφίτσας, γεμάτο πογηρία καὶ μοχθηρία, Μόλις

βλέπει τὴν Ἀμαρίλντα χαμογελάει μ' ἕνα φρικτὸ χαμόγελο.

Σηκώνεται πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖο ποὺ κάθεται καὶ ὑποκλίνεται. Ἐλαφρά, κοροϊδευτικά.

— Πὼς αὐτὴ ἢ τιμὴ, Ὑψηλοτάτη; ρωτάει καὶ ἡ φωνὴ του μοιάζει με τὸ σιφύριγμα φιδιού. Μήπως ἤρθατε γιὰ νὰ παραστήτε στὴν κηδεῖα τοῦ σειῶο Ζορρό; Λίγο νωρίς, γιατί θὰ πρέπει νὰ βροῦμε τὸ πρῶτὸ πτώμα του. Ὁ καημένος ἔπεσε ἀπὸ ψηλὰ στὰ ἱβράχια, χτυπημένος ἰάπὸ σφαῖρα, ἀλλὰ κύλησε στὴ λίμνη...

— Εἶστε ἕνα τέρας!, μουρμουρίζει με ὀργὴ ἢ νέα καὶ τὰ ὑπέροχα μάτια της πετοῦν φωτιές. Ἐνας ἀηδιστικὸς δολοφόνος!

Φωτιές πετοῦν καὶ τὰ μάτια τοῦ Πορφύριο.

— Ἀνόητη!, σφυρίζει. Νομίζετε πὼς μπορεῖτε νὰ μου μιλάτε ἔτσι; Σὲ λίγον καιρὸ θὰ εἶμαι κύριος τοῦ Μεξικίου καὶ κύριός σας!

— Κύριός μου εἶναι ὁ πατέρας μου, βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας καὶ ἀργότερα θὰ γίμη ὁ σύζυγός μου Δὸν Ἐουσέμπιο, ποὺ τὸν κρατᾶτε αἰχμάλωτο, μέσα σ' αὐτὸν τὸν πύργο!

Ὁ Δὸν Μπάλσας γελάει ἰαματριχιαστικά.

— Ὁ Ἐουσέμπιο ἐδῶ; φωνάζει καὶ φαίνεται πὼς διασκεδάζει ἰαφάνταστα. Κάνετε λάθος, μικρὴ μου! Βρίσκεται παλὺ μακριά, σὲ ἕναν ἄλλον πύργο! Ἄδικα ἤρθε καὶ

σκοτώθηκε έδω πέρα ο μέγας και παλὺς Ζορρό! "Αδίκαια ἤρθατε κι' ἐσεῖς νὰ βρῆτε τὸν μνησιπτήρα σας! Δικαίως ὅμως, γιατί σιμαντηθήκατε με τὸν μέλλοντα αὐτοκράτορα τοῦ Μεξικου καὶ σύζυγόν σας, δηλαδή μ' ἐμένα!

— Ἐσάς! Πῶς τολμᾶτε καὶ βλασφημεῖτε; κάνει κατακίτρινη ἀπὸ ὀργή ἢ νῆα. Οὔτε νεκρὴ δὲν θὰ δεχόμουν νὰ σᾶς παντρευτῶ!

— Θὰ τὸ κάνετε, γιατί θὰ σᾶς διατάξῃ ὁ πατέρας σας, ὅταν μάθῃ πῶς τὸ Μεξικὸ βρίσκεται στὰ χέρια μου!, ἀπαντάει μὲ λύσσα ὁ Πορφύριος. "Ὡς τότε ὅμως, θὰ μάθετε πῶς πρέπει νὰ σέβεσθε τὸν κύριό σας! Θὰ μείνετε φυλακισμένη σιτὸ ἴδιο κελλί

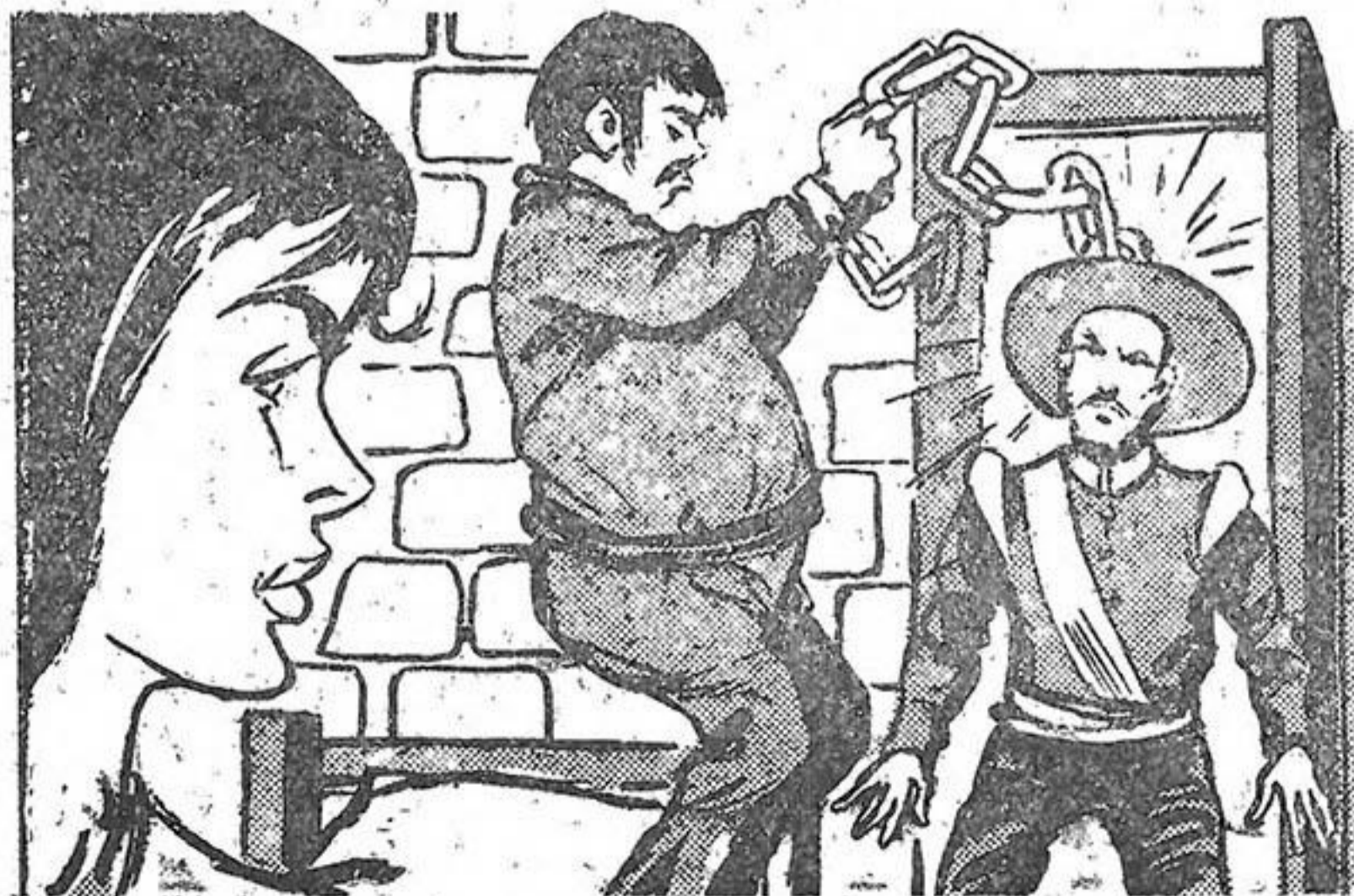
μ' ἐκείνιον τὸν βρωμερὸ συνοδό σας, ἀφοῦ προτιμᾶτε τὴ δική του παρέα!

Καὶ ἐτοιμάζεται νὰ διατάξῃ νὰ τὴν πάρουν.

Ἡ καημένη ἔχει γίνεῖ κατάσπρη ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Σκέπτεται πῶς πρέπει νὰ μάθῃ μὲ κάθε τρόπο ποῦ εἶναι φυλακισμένος ὁ Ἐουσέμπιο, ἔστω κι' ἂν δὲν μπορῆ νὰ φανταστῆ, αὐτὴ τὴ στιγμή, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τῆς χρησιμεύσῃ αὐτὴ ἡ πληροφορία.

Ξαφνικὰ χαμογελάει μ' ἓνα ψυχρὸ χαμόγελο στὸν Πορφύριο.

— "Ὡστε ἔτσι φαντάζεσθε!, τοῦ λέει μὲ μῖσος. Λοιπὸν μάθατε, κύριε, πῶς μόλις σᾶς μένει καιρὸς νὰ μπῆτε σὲ

Χτυπάει μὲ τὴν ἀλυσίδα τὸν φρουρὸ στὸ κεφάλι.

Τού βγάξει τὸ μαῦρο σομπρέρο, τὸν μανδύα καί...

μιὰ ἄμαξα καὶ νὰ φύγετε μακριὰ ἀπὸ τὸ Μεξικό! Ὁ Δὸν Ἐουσέμπιο, ὁ μνηστήρας μου, θὰ εἶναι ἐλεύθερος σὲ λίγο καὶ θὰ ἰσθαι ἰσναλαίβη ἐκεῖνος τὴν τρωρία σας!

— Ὁ Ἐουσέμπιο εἶναι αἰχμάλωτός μου σ' ἓναν πύργο πού ἴδεν τὸν ξέρει κανεὶς!

— Νομίζετε! Τὸν γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ πραικίπος, πού βαδίζουν τώρα πρὸς τὰ ἐκεῖ, γὰρ νὰ τὸν ἐλευθερώσουν!

— Ἀδύνατον!, μουγκρίζει κατακίτρινος ὁ Πορφύριο.

— Εἶναι ἀλήθεια! Μίλησε ὁ προδότης, Δὸν Ραμόν Καρίνμπαλ!

— Τὸν ἄτιμο!, γρυλλίζει λυσσασμένος ὁ Δὸν Μπάλσας.

Μὰ ξαφνικὰ κυττάζει με ὑποψία τὴ νέα καὶ ρωτάει:

— Κι' ἐσεῖς, λοιπόν, τί ἤρθατε νὰ κόμετε ἐδῶ;

— Ἦρθα νὰ εἰδοποιήσω τὸν σενὸρ Ζορρό, πὼς ὁ μνηστήρας μου δὲν βρίσκεται στὸν πύργο σας, ὅπως νομίζαμε. Ἔπειτα, πρὶν ἀποκαλυφθῆ ὁ Καρίνμπαλ, εἶχα στείλει ἐκεῖνον ἐδῶ... Δὲν τὸν πρόλαβα ὅμως τὸν ἄμορο... Ἦταν γραφτὸ νὰ γίνω αἰτία τοῦ χαιμοῦ του! —κι' ἓνα ἀληθινὸ δάκρυ κυλάει ἀπὸ τὰ περήφανα μάτια της.

Τὸ δάκρυ αὐτό, τὸ μόνο πού δὲν περιέχει τίποτα τὸ ψεύτικο, πείθει καὶ τὸν Πορφύριο πὼς ἡ Ἀμαρίλντα τοῦ λέει τὴν ἀλήθεια. Καὶ τότε

γίνεται ιακώμα περισσότερο κίτρινος.

— Πάλι δὲν θὰ προλάβουν!, βρυχάται σὰν λιοντάρι. Πάλι εἴν θὰ προλάβουν νὰ μὲ καταστρέψουν! Μ' αὐτὸ πού μοῦπατε, σενορίτα, ὑπογράψατε μόνη σας πὴν καταδίκη τοῦ Ἰεουσέμπιο! Φρουρέ! Στείλτε ἀμέσως ἕναν ἀγγελιοφόρο στὸν πύργο τοῦ Καρριέντες! Θὰ πῆ νὰ θανατώσουν αὐτοστιγμὴ τὸν αἰχμάλωτο! Καὶ νὰ τὸν ἐξαφανίσουν σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο!

Ὁ φρουρὸς κάνει νὰ τρέξει, ἀλλὰ ὁ ἐξαγριωμένος Πορφύριος τὸν σταματᾷ μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ του.

— Κι' ἰακώμα κάτι!, φωνάζει μὲ μάτια πού ἀστράφτουν. Μπορεῖ στὸν δρόμο ὁ ἀγγελιοφόρος μας, νὰ συναντηθῆ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ἰεουσέμπιο, ἀφοῦ ἔχουν ξεκινηθεῖ κιάλας. Πρέπει λοιπὸν νὰ εἶναι ντυμένος, πού νὰ μὴν τὸν πειράξουν!

— Δηλαδή, σενόρ;

— Νὰ τὸν ντύσετε μὲ μαύρο σομπρέρο, μαῦρο μανδύα καὶ προσωπίδα! Θὰ τὸν πάρουν γιὰ τὸν Ζορρό, πού εἶναι φίλος τῆς Ὑψηλιτάτης καὶ θὰ τὸν ἀφήσουν νὰ πάη ὅπου θέλει! Πάρτε αὐτὴ τὴν ἀνόητη καὶ ρίξτε την στὸ κελλί, μαζί μ' ἐκεῖνο τὸ παλιόσκυλο! Εἶναι πιθανὸν νὰ ὑπογράψετε καὶ τὴ δική σας καταδίκη, μαζί μὲ τοῦ Ἰεουσέμπιο, σενορίτα!

Ἡ Ἀμαρίλντα ἔχει καταλάβει πὼς μὲ τὴν ἀπερισκέψια της ἔχει κάνει κακὸ ἀντὶ

γιὰ καλὸ. Ἡ πληροφορία πού πήρε, γιὰ τὸ μέρος πού βρίσκεται ὁ Ἰεουσέμπιο, εἶναι πολὺ δύσκολο, ἀν ὅχι ἀδύνατον, νὰ τῆς χρησιμεύση. Τὸν μνηστήρα της ὅμως, τὸν ἔβαλε σὲ ἀμεσο κίνδυνο θανάτου. Καὶ νὰ ἀρνηθῆ τώρα ἴσα εἶπε στὸν Πορφύριο, αὐτὸς δὲν πρόκειται νὰ τὴν πιστέψη πιά...

Σὲ ἰδιὸ λεπτὰ βρίσκεται μέσα στὸ κελλί τοῦ Γαλέρα, πού ἔχει συνέλθει τελείως, ἰάλλα εἶναι δειμένος μὲ μιὰ χαντηρὴ ἀλυσίδα ἀπὸ τὸν τοῖχο.

Ἡ νέα πέφτει ἀπελπισμένη σ' ἕνα σκαμνί. Καὶ ξαφνικὰ ἀκούει γοργὸν καλπασμὸ ἀλάγου. Ὁρμάει στὸ παράθυρο. Ἔχει ἀρχίσει νὰ φέγγη ἔξω. Βλέπει ἕναν ὄλομαυρο καθαλλάρη νὰ ξεκινᾷ ὀλοταχῶς ἀπὸ τὸν πύργο. Ἡ ἰκαρδιά της πηγαίνει νὰ σπάση.

Παλαμὰρι γιὰ.. γαλέρες

Π ΡΙΕΠΕΙ νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ μέσα!, μουρμουρίζει μ' ἀπελπισία. Πρέπει νὰ δραπετεύσουμε!

Ὁ Γαλέρας στὸ βάθος ἔχει εὐαίσθητη καρδιά. Δὲν μπορεῖ νὰ βλέπη νὰ ὑποφέρη μιὰ τόσο νέα καὶ ὁμορφὴ κοπέλλα. Ἰδιαίτερα μάλιστα πού ὁ ἀγαπημένος του κύριος τοῦ ἔχει πῆ νὰ τὴν προσέχη σὰν τὰ μάτια του.

— Ἐγώ... ἴσαιμ' ἐκεῖ πάνω σενορίτα μου, λέει ἀντι-

καθιστώντας με τὸ «ἴσαμ' ἐκεῖ πάνω» τὸ «Ἵψηλοτάτη», συμφωνῶ μαζί σας: Λέτε νὰ φύγουμε! Λέω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο! Πέστε μου πῶς νὰ φύγουμε γιατί ἀπὸ ἴμενα... δηλαδή θέλω νὰ πῶ πῶς ἐγὼ δὲν... μ' ἄλλα λόγια ἂν πρέπει νὰ κατεβάσω ἰδέα γιὰ τὸ πῶς...

— Ἀχ, Θεέ μου! Ἄν δὲν σὲ εἶχαν δέσει τουλάχιστον μ' αὐτὴ τὴν ἀλυσίδα!, μουρμουρίζει μ' ἀπογοήτευσί ἢ Ἀμαρίλντα. Καὶ εἶναι τόσο χοντρή! Δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ τὴ σπάσης!

Ὁ Γαλέρας κυττάζει τὴν ἀλυσίδα καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του πέρα-δῶθε, σὰν νὰ λέη πῶς δὲν συμφωνεῖ μ' αὐτὴ τὴν ἀποψί. Ὑστερα παίρνει φόρα καὶ τῆς δίνει ἓνα προμερὸ τράβηγμα. Ἡ ἀλυσίδα ξεκαρφώνεται μὲ μιᾶς ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ τοῦρχεται στὸ κεφάλι. Ὁ γίγαντας πέφτει ἀνάσκελα.

Ἡ πριγκίπισσα γουρλώνει τὰ μάτια καὶ τρέχει κεντὰ του.

— Χτύπησες; μουρμουρίζει κατατρομαγμένη.

— Σὰς χτύπησα; ἀποκρίνεται ὁ Γαλέρας ἀνήσυχος. Νὰ μὲ συμπαθᾶτε, δὲν τόθελα! Ἰγλίστησα καί... δηλαδή, κατάψηλη σενορίτα μου...

— Ὅχι, δὲν χτύπησες ἐμένα! Μὴ φοβάσαι! Βλέπω ὅμως, πῶς δὲν χτύπησες οὔτ' ἐσύ... Ἄφου μπορούσες νὰ σπάσης τὴν ἀλυσίδα, γιατί δὲν τόκανες;

— Δέν... τὸ σκέφτηκα!

— Καλά... Λοιπὸν, ἄκου

τώρα: Ἐγὼ θὰ φωνάξω τὸν φρουρὸ νὰ μοῦ φέρη νερό. Ἄν ἀνοίξη τὴν πόρτα, θὰ τὸν πιάσης καὶ θά...

— Θὰ τὸν περιποιηθῶ!, λέει ὁ Γαλέρας.

— Ἀκριβῶς! Ἄν περάση μόνο τὸ χέρι του ἀπ' τὰ κάγκελα τοῦ μικροῦ παραθύρου τῆς πόρτας, θὰ τὸν ἀρπάξῃ καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ξεκλειδώσῃ. Πρίσεξε μόνο μὴν τοῦ σπάσης τὸ χέρι μετὰ τὴν πρώτη καὶ ὕστερα δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ γυρίσῃ τὸ κλειδί...

— Θὰ προσέξω, πολὺ ψηλὴ σενορίτα μου! Μὰ γιὰ καλὸ-κακό, ἄς κυττάξῃ κι' ἐκεῖνος νὰ μὴν ἔχη κανένα χερσάκι σὰν καλάμι!...

— Τώρα στάσου ἐκεῖ στὸν τοῖχο καὶ προσποίησου ὅτι ἡ ἀλυσίδα σου εἶναι ἀκόμα στερεωμένη στὸν τοῖχο. Ἔτσι δὲν θὰ φοβηθῇ ὁ φρουρὸς καὶ μπορεῖ καὶ ν' ἀνοίξη...

Γίμεται στ' ἀλήθεια ὅπως τὸ λέει ἡ Ἀμαρίλντα. Ἐπειδὴ ἡ ἀλυσίδα τοῦ Γαλέρα δὲν φτάνει οὔτε στὰ μισὰ τοῦ κελλιοῦ, ὁ φρουρὸς δὲν θεωρεῖ καθόλου ἐπικίνδυνον ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, γιὰ νὰ δώσῃ νερὸ τῆς ὑψηλῆς κρατουμένης. Μόλις ὅμως κάνει αὐτὸ τὸ λάθος, ὁ γίγαντιος βοηθὸς τοῦ Ζορρὸ κάνει ἓνα θεωράτο σάλτο πρὸς τὸ μέρος του. Χτυπάει μὲ τὴν ἀλυσίδα τὸν φρουρὸ στὸ κεφάλι, ποὺ πέφτει βουτηγμένος στὸ αἷμα, χωρὶς νὰ προλάβῃ οὔτε ν' ἀναστενάξῃ.

Ἡ πριγκίπισσα ξεροκαταπίνει, ἀλλὰ ὕστερα, φέρ-

νοντας τὸ χέρι στὸ στομάχι, περνάει ἐπάνω ἀπὸ τὸ σῶμα του καὶ βγαίνει ἀπ' τὸ κελί.

Ὁ Γαλέρας τὴν ἀκολουθεῖ.

Εἶναι εὐτύχημα ὅτι, ἔτσι ξαφνικὰ πού τοὺς ἔπιασαν καὶ καθὼς ὁ Δὸν Μπάλσας ἤθελε νὰ ἀνακρίνη τὴν πριγκίπισσα, δὲν τοὺς ἔχουν φυλακίσει στὰ ὑπόγεια, παρὰ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ πύργου. Ἔτσι, χωρὶς νὰ χρειαστῆ νὰ περάσουν ἀπὸ ἄλλους φρουρούς, φθάνουν σ' ἕναν ἐξώστη, πού προχωρεῖ ὡς τὰ τείχη. Προηγουμένως μέσ' ἀπὸ ἕνα μεγάλο δωμάτιο σὰν ἀποθήκη πού πέρασαν, ἔχουν πάρει μιὰ μεγάλη κουλούρα σχοινί.

Ὁ γίγαντας τὸ δένει σὲ μιὰ πολεμίστρα καὶ πετάει τὴν ἄκρη τοῦ ἀπ' ἔξω. Εἶναι τόσο μακρὸ πού σίγουρα θὰ φθάνη κάτω.

— Ν' ἀνέβετε στυὺς ὤμιους μου, παινύψηλη σενορίτα μου, λέει. Θὰ κατέβουμε κι' ἐγὼ... καὶ .. δηλαδή...

— Ἔλα! Σκύψε ν' ἀνέβω!, τοῦ λέει ἡ πριγκίπισσα. Μιὰ φορά τὸ σχοινί εἶναι χοντρὸ σὰν παλαιὰ ἄοι...

— Μὰ μόνο μὲ παλαιὰ ἄοι δένουν... τίς γαλέρες!, φωνάζει θριαμβευτικὰ ὁ γίγαντας καὶ ἡ Ἀμαρίλντα τὸν κυττάζει δικαιολογημένα μὲ γουρλωμένα μάτια, γιὰ τὸ ξαφνικό, ἀλλὰ πετυχημένο καλαμπούρι του.

Μετὰ ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα τὰ πόδια τοὺς ἔχουν πατήσει στὴ γῆ. Εὐτυχῶς τὸ δάρος ἀρχίζει ἀμέσως ἀπ' αὐ-

τὴ τὴν πλευρὰ τοῦ πύργου κι' ἔτσι τρυπώνουν γρήγορα μέσα, χωρὶς νὰ τοὺς δοῦν οἱ φρουροὶ ἀπὸ τίς πολεμίστρες, γιὰτὶ τώρα πιά ἔχει ξημερώσει γὰ τὰ καλά...

Ὁ Δὸν Καρίνπαλ σώζει... τὸν Δὸν Ἐουσέμπιο

Ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟ Ρ Ο Σ τοῦ θανάτου διασχίζει σὰν ἀστραπὴ τὸ δάσος μέσα στὸ πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς. Ἀκολουθεῖ τὸν δρόμο πού περνάει κιντὰ ἀπὸ τὴν παραλία, γιὰτὶ ὁ πύργος τοῦ Δὸν Κορριέντες βρίσκεται στὴν ἀντικρινὴ πλευρὰ τῆς μεγάλης λίμνης.

Ὁ ἄνθρωπος πού φορᾷ στολή ὅμοια μὲ τοῦ Ζαρρό βιάζει τὸ ἄλογό του νὰ τρέξει ἴσο μπορεῖ γρηγορώτερα, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου του, νὰ φθάσῃ πρὶν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ἐουσέμπιο.

Ξαφνικὰ ἴσμως, ὅπως τρέχει, ἀκούγεται μὲς στὴν πρῶτὴν γαλήνη πυροβολισμός.

Ὁ μαυροφορεμένος ἀγγελιαφόρος βιάζει μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ πινάζεται πάνω ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἄλογου του, σὰν νὰ τὸν χτύπησε ἀστροπελέκι. Πέφτει μὲ βρόντο στὴ γῆ, ἐνῶ τὸ ἄλογο ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχη καὶ χάνεται στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου.

Ὁ ἀγγελιαφόρος φέρνει τὸ χέρι στὸ στήθος. Προσπαθεῖ νὰ ἀνασηκωθῆ ἰάκουμπώντας τὸ ἄλλο του χέρι στὴ γῆ. Τὸν

πιάνει βήχας και ξαναπέφτει κάτω με τὰ μούτρα.

Ένας καιβαλλάρης κάνει τὴν ἐμφάνισί του τότε, μέσ' ἀπὸ τὰ πυκνόφυλλα δέντρα. Φθάνει κοντὰ του και πηδάει δίπλα του. Στὰ γεμάτα καικία μιάτια του λάμπει ἄγρια χαρά. Μὲ τὸ πόδι του, μὲ μιὰ βάρβαρη κίνησι, ἀναποδογυρίζει ἀνάσκελα τὸ πεσμένο μπρούμιυτα κορμί.

— Σ' ἐκδικήθηκα, σενὸρ Ζορρό!, φωνάζει μὲ διαβολικὴ χαρά. Νόμιζες πὼς ἦσουν πιὸ ἔξυπνος ἀπ' ὅλους κι' ἄήττητος! Ἄλλὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἔξυπνοί κι' ἔτσι τὴν ἔπαθες!

Ὁ μαισκοφόρος στὸ ἔδαφος ἀναπνέει βαρειά. Στὴ γῆ γύρω του ἔχει ἀπλωθῆ μὰ καικικκινὴ λιμνούλα.

Ὁ Καρίνμπαλ ὅμως —για τὶ αὐτὸς εἶναι ὁ δολιοφόμος του— εἶναι ὀλοφάμερα ἐνθουσιασιμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ τραγικὸ θέαμα.

— Τόσκασα ἀπὸ τὸν ἡλίθο φίλο σου!, τοῦ λέει, νομίζοντας πάντα πὼς μιλάει στὸν ἀληθινὸ Ζορρό. Ἄλλὰ πρὶν ἔρθω ἐδῶ, πέρασα ἀπὸ ἕναν γνωστὸ μου νὰ πάρω πιστάλι. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ συναντήσω ἄοπλος... Σὲ κορόιδεψα! Σ' ἔκανα μὰ χάσις τὴ νύχτα σου στὸν πύργο τοῦ Πορφίριο! Τόξερα ὅμως πὼς θὰ μάθαινες γιὰ τὸν πύργο τοῦ Κορριέντες κι' ἔτσι ἦρθα στὸν δρόμο και σὲ πρόλαβα!... Χαίρετισιμοὺς στὸν διαίβαλο, σενὸρ Ζορρό!

Ὁ ἐτοιμοθάνατος τάχει ἀκούσει ὅλ' αὐτὰ, ἀλλὰ δὲν

μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Βρίσκεται στὰ τελευταῖα του. Ἀνοιγοκλείνει ἀδύναμα τὸ στόμα του ἕνα-δυὸ φορές κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο παινὶ ποῦ τοῦ σκεπάζει τὸ πρόσωπο. Καταφέρνει νὰ ψελλίσῃ:

— Δέν... δέν...

Κι' ὕστερα σωπαίνει γιὰ πάντα και μένει νεκρικὰ ἀκίνητος.

Ὁ Δὸν Καρίνμπαλ τραβάει τὴ μαύρη προσωπίδα και τὸν κυττάζει θριαμβευτικὰ. Δὲν ἔχει ξαναδῆ ποτέ του ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο, αὐτὸ ὅμως δὲν τοῦ φαίνεται καθόλου περίεργο.

— Ὡστε αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ περιβόητος Μαισκοφόρος Ἐκδικητής!, μονολογεῖ περιφρονητικὰ.

Φτύνει δίπλα στὸ καιφάρι τοῦ νεκροῦ κι' ὕστερα πηδάει στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του. Κεντρίζει τὰ πλευρά του και ξεκινάει μὲ καιλπασιμὸ πρὸς τὸν πύργο τοῦ Δὸν Μπάιλας. Παρ' ὅλο ποῦ τὸ ἕνα του χέρι κρέμεται μὲ μαντήλι ἀπὸ τὸν λαιμό του, εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐκίνητος και εὐδιάθετος...

Οἱ φρουροὶ τὸν γνωρίζουν και τοῦ ἀνοίγουν ἀμέσως τὴν πύλη. Σὲ 2 λεπτὰ βρίσκεται μπροστὰ στὸν Δὸν Πορφίριο. Ἐκεῖνος τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια. Παρατηρεῖ τὸ κρεμασιμένο του χέρι και σιγὰ-σιγὰ ἠρεμεῖ. Ἡ πρώτη σκέψις ποῦ κάνει εἶναι πὼς τὸν ἔχουν πληρώσει οἱ ἐχθροὶ του κι' ἔρχεται τώρα μὰ προδῶση αὐτόν. Κάνει λοιπὸν

πώς δὲν καταλαβαίνει καὶ τοῦ λέει:

— Σὲ εἶχα γιὰ χαμένον, Ραμόν! Τὶ ἀπέγινες; Οἱ ἀνθρώποιί μου γύρισαν ἐχτὲς τὴ νύχτα καὶ μοῦ εἶπαν πὼς ὁ σενὸρ Ζορρὸ δὲν πῆγε στὸ ραντεβού σας, στὴν καλύβα τοῦ δάσους... Ὑστερα ὅμως ὁ ἴδιος ὁ σενὸρ Ζορρὸ ἦρθε ἐδῶ!...

Ὁ Καρίνμπαλ ἀποκρίνεται μὲ δουλικὸ χαμόγελο:

— Μὴ σὰς ἀνησυχῆ αὐτὸς ὁ ἀγγύρτης, Ἐξοχώτατε, ἀφοῦ δὲν βρίσκεται πιά στὴ ζωὴ!

Ὁ Πορφύριο τὸν κυττάζει μ' ἀληθινὴ ἐκπληξι.

— Ποῦ τὸ ἔμαθες; λέει.

— Ὅχι καὶ «ἔμαθες»! κάμει γελώντας ὁ Καρίνμπαλ. Ἀφοῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν σκότωσα! Δὲν πάει οὔτε μισὴ ὥρα! Κάλπαζε πρὸς τὸν πύργου τοῦ Δὸν Κορριέντες! Πήγαινε ἀσφαλῶς γιὰ...

— Ἡλίθιε!, οὐρλιάζει ὁ Δὸν Πορφύριο, ποὺ ἔχει γίνει μελανὸς ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Τὶ ἔκανες! Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν ἀγγελιαφόρος μου!

— Δὲν καταλαβαίνω, Ἐξοχώτατε!, ψελλίζει κατακίτρινος ὁ Καρίνμπαλ ποὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ πρέμη ὀλόκληρος. Σὰς λέω πὼς ἦταν ὁ Ζορρὸ καὶ πὼς...

Τὸ χέρι τοῦ Πορφύριο, ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ἀνοίγει σιγὰ-σιγὰ ἕνα συρτάρι του. Τὰ δάχτυλά του φουχτώνουν τὴ λαβὴ ἐνὸς πιστολίου ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ μέσα. Τὰ μάτια του κυτ-

τὸν γεμάτα λύσσα τὸν προδιότη. Εἶναι ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ.

Ἐκεῖ αὐτὸν καὶ τὸν Καρίνμπαλ ὅμως, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μιλάει μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, τοὺς διακόπτει ἡ φωνὴ τοῦ φρουροῦ, ποὺ ἀνοίγει ξαφνικὰ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου:

— Ἐξοχώτατε! Ἡ... ἡ προγκίπισσα Ἀμαρίλντα κι' ἐκεῖνος ὁ γίγαντας... δραπέτευσαν!

Ὁ Δὸν Μπάιλλας ξεχνάει τὸ πιστόλι καὶ πετιέται ὀρθίσις, σὰν νὰ ἔσκασε κεραυνὸς μπροστὰ στὰ πόδια του.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Καρίνμπαλ

ΠΙΕΡΝΑΕΙ ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του καὶ ἀπὸ τὴν τρομερὴ λύσσα ποὺ τὸν καταλαμβάνει. Μετὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἰβλαστήμιες ποὺ βγαίνουν σὰν καταρράκτες ἀπὸ τὸ στόμα του, γιὰ πῆν ἀνικαιότητα τῶν φρουρῶν του καὶ μετὰ ἀπὸ τὶς ἀπειλὲς ποὺ οὐρλιάζει, γυρίζει στὴ θέσι του. Πέφτει βαρὺς στὸ κάθισμά του.

Ὁ Δὸν Μπάιλλας βλέπει τὸ πιστόλι στὸ ἀνογμένο συρτάρι καὶ τὸ φουχτώνει πάλι μὲ μανία. Ρίχνει μιὰ ματιὰ γεμάτη θάνατο στὸν προδιότη ποὺ στέκει ἀπέναντί του. Θέλει νὰ ξεσπάσῃ τὴν ὀργή του ἐπάνω του κι' ἔτοιμάζεται γιὰ δεύτερη φορὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Γιὰ δεύτερη φορὰ ὅμως καὶ

μετανοεῖ. Κάποια ἰδέα περνάει σὰν ἀστραπή, φωτίζοντας τὸ σκοτισμένο μυαλό του. Ἀφήνει τὸ πιστόλι. Κλείνει τὸ συρτάρι. Παρατηρεῖ τὸν Καρίνμπαλ βλοσυρός.

— Τώρα ξέρω πῶς δὲν εἶσα: προδοτής, ὅπως φαντάστηκα στὴν ἀρχή, τοῦ λέει, ἀλλὰ μαινάχα ἡλίθιος! Θὰ σοῦ δώσω μιὰ τελευταία εὐκαιρία νὰ ἐπαινορθώσης τὶς βλακειές που ἔκανες!

Ὁ Καρίνμπαλ κάτι πάει νὰ μουρμουρίσει ἀλλὰ ὁ Πορφύριος τὸν κόβει μὲ μιὰ ἀπτόμη χειρονομία τοῦ χειριστοῦ.

— Θὰ πᾶς στὸν πύργο σας, τοῦ λέει. Στὸ πύργο τοῦ Ἐουσέμπεο δηλαδή. Θὰ θρῆς καὶ θὰ συγκεντρώσης ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του. Θὰ φτάσης —γι' αὐτὸν τὸν λόγο πρὶν ἀπὸ τὴν πριγκίπισσα που δραπετεύσει... Θὰ τοὺς ὀδηγήσης ἐδῶ... Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο... Γωρίζεις πολὺ καλὰ τὴν περιοχὴ, Καρίνμπαλ...

Καὶ λέγοντας ἔτσι ἔχει σηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἐχει πλησιάζει τὸν μεγάλο χάρτη που ὑπάρχει κρεμασμένος στὸν τοῖχο, πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ τοῦ δείχνει.

— Μάλιστα, ἔξιχώτατε, ψελλίζει κατατρομαγμένος ὁ προδοτής.

— Ἐγὼ θὰ ἔχω στείλει τοὺς δικούς μου πρὶ μπροστὰ ἐκεῖ πέρα!, συνεχίζει ὁ Πορφύριος. Μόλις οἱ ἐχθροί μας μπουὺν στὴν χαράδρα, θάναί σὰν νὰ μπαῖνουν στὸν τάφο τους! Ἐσὺ θὰ τρέξης μπροστὰ γιὰ νὰ ἐνωθῆς μὲ τοὺς

δικούς μας καὶ νὰ σωθῆς... Ἐκατάλαβες τὸ σχέδιο;

— Πολυ καλὰ, ἔξιχώτατε.

— Τρέξε λοιπόν! Μὴν ἀργῆς! Καὶ πρόσεξε μὴν ἀποτύχης πάλι ἢ μὴν προσπαθήσης νὰ μὲ γελάσης! Χάθηκες, Καρίνμπαλ! Ἡνάχης σπὸν νοῦ σου πῶς ἂν ἢ πριγκίπισσα φθάση πρὶν ἀπὸ σένα, θὰ τοὺς πῆ γιὰ τὴν προδοσία σου καὶ, μόλις πᾶς, θὰ σὲ τιμωροῦν. Πρέπει νὰ τρέξης σὰν τὸν ἀνεμο καὶ νὰ πάρης τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ἐουσέμπεο, πρὶν ἔρθῃ ἐκεῖνη στὸν πύργο! Πᾶρε μαζί σου καὶ δυὸ δικούς μου ἰκόμα ὥστε ἂν ἢ Ἀμαρίλντα φθάση τὴν ὥρα που θὰ βρίσκεσαι μέσα στὸν πύργο, νὰ τὴ σκοτώσουιν, τὴν ὥρα που θὰ περνάει τὸν δρόμο τοῦ δάσους... Φύγε!

Ὁ Καρίνμπαλ ὑποκλίνεται βαθεῖά. Ὑστερα κάνει μεταβολὴ χωρὶς νὰ πῆ λέξι καὶ φεύγει τρέχοντας.

Μιστὴ ὥρα ἀργότερα καιπάζει σὰν τρελλὸς σπὸ δάσιος, πρὸς τὸν δρόμο τοῦ πύργου τοῦ Δὸν Ἐουσέμπεο. Τὸν ἀκολουθοῦν δυὸ στραῖτες τοῦ Πορφύριου Μπάλσας.

— Γρήγορα! Γρηγορώτερα!, τοὺς φωνάζει συνεχῶς.

Ἐκεῖ ὅλο κεντρίζουν τὰ δυστυχησμένα τ' ἄλογά τους, που ἀνασαινοῦν βαρεῖά καὶ λὲς πῶς θὰ σωριαστοῦν κάτω ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ.

Ἀντὶ νὰ γίνῃ αὐτὸ ὅμως, ἐμφανίζεται στὴ στροφὴ ἐμπρός τους ἕνας ὀλόμαυρος καβαλλάρης καὶ τοὺς φράζει

‘Ο Γαλέρας τού δίνει μιὰ φοβερή γροθιά...

τὸν δρόμο μὲ τὰ ἴδου πιστόλια του.

— Μάνος "Άλτος, σενόρες!, φωνάζει αὐστηρά. Μὴν κόνη κανεὶς καμμιά ἀνοησία, γιατί θὰ τὸ πληρώση μὲ τὴ ζωὴ του!

— Ὁ σενὸρ Ζορρό!, μουρμουρίζει παινιασμένος ὁ Καρίμπαλ. Μήπως δὲν εἶναι ἄνθρωπος κι' εἶναι κανένα φάντασμα;

Οἱ ὀπλοφόροι τοῦ Μπάλλσας ὅμως, δὲν ἔχουν τὴν ἴδια ἰδέα γιὰ τὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητὴ, γιατί δὲν ἔχουν καὶ τὴν ἴδια πικρὴ πείρα μὲ τὸν Καρίμπαλ. Συνεννοοῦνται αἰστραπιαῖα μὲ τὰ μάτια κι' ὕστερα, ταυτόχρονα, ὁ ἕνας οὐδεὶς κι' ὁ ἄλλος ἀριστερα, γέρνουν ἐπάνω στ' ἄλογά τους καὶ τραβοῦν τὰ πιστόλια τους.

Στή στιγμή όμως τὰ πιστόλια τοῦ Ζορρό βροντοῦν κι' ἀστράφτουν μέσα σιτὰ σιτὶ ἰβαρὰ του χέρια.

Οἱ δυὸ ὄπλιφόροι εὐρλ ἄζουιν ταυτόχρονα καὶ τὰ μάτια τους γουρλώνουιν ἀπὸ φρίκη. Δὲν ἔχουιν ὅμως πιά καιρὸ νὰ μετανοιώσουιν. Ἐχουιν πληρώσει πολὺ ἀκριβὰ μὲ λάθος τους.

Σ' ἓνα δευτερόλεπτο τὰ περίστροφα κατρακυλοῦν ἀπὸ τὰ χέρια τους κι' οἱ ἴδιοι βροντοῦν βαρεῖα στὴ γῆ, πέφτοντας ἄψυχοι ἀπὸ τ' ἄλογά τους, μὲ τρυπημένα τὰ κρανία!

Ὁ Καρίμμπαιλ ἔχει ἀπομείνει ἀναυδος καὶ περισσότερο νεκρὸς πᾶρὰ ζωντανός, ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

Τὸ σχέδιο τοῦ Ζορρό

Ο ΖΟΡΡΟ ἐκμεταλλεύεται αὐτὴ τὴν ψυχολογικὴ του καιρίαστας. Δὲν δυσκολεύεται νὰ τὸν ἀναγκάσει νὰ μιλήσει. Καὶ μὰ καὶ ἡ γλώσσα τοῦ προδοτικὴ λύνεται, τοῦ τὰ λέει ἴαλα, ἀπὸ τὸν ἀγγελιαφόρο ποὺ σκότωσε νομίζοντας πὼς ἦταν ὁ Ζορρό, ὡς τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοῦ ἀνάθεσε ὁ Μπάλσας καὶ τὸ σημεῖο τῆς ἐνέδρας.

Ὁ Μασκοφόρος ἔκδικητῆς τὸν δένει χειροπόδαρα σ' ἓνα δέντρο κι' ὕστερα πηδάει στὸ ἄλογό του. Καλπάζει ὀλοταιχῶς πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοῦ ἔχει πῆ ὁ Καρίμμπαιλ ὅτι βρίσκεται τὸ πτώμα τοῦ ἀγ-

γελιαφόρου τοῦ Δὸν Πορφύριο.

Τοῦ βγάζει βιαστικὰ τὸ συμπέρο καὶ τὸν μαῦρο μαιν εἷα καὶ τὰ πετάει μακριὰ. Δὲν τοῦ χρειάζεται. Ἐκεῖνο ποὺ θέλει, εἶναι ἡ ιστολὴ ἐνὸς ἀγγελιαφόρου τοῦ Δὸν Μπάλσας. Ἀρχίζει λοιπὸν νὰ γδύνη τὸν νεκρὸ, μὲ βιαστικὲς κινήσεις.

Μὰ ξαφνικὰ ἀκούει ἓνα ρουθούμισμα σὰν θυμωμένο μουγκρητὸ θηρίου κι' ἓνας πελώριος ὄγκος πέφτει ἐπάνω του. Νοιώθει ἓναν φοβερὸ πόνο στὴ μέση καὶ τὸν κόσμο νὰ σκοτεμιάζει ὀλόγυρά του.

Μόνο χάρις σιτὰ ἀτσαλένια του νεῦρα καὶ τὴν τρομερὴ του ἐτοιμότητα ὁ Μασκοφόρος Τυμωρὸς καταφέρνει καὶ πηδάει στὸ πλάι, τὴν ὥρα ποὺ ὁ γίγαντας ξιναρίζεται μανασμένα ἐναντίον του. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος, μὴ ἰβρίσκοντας τὸν Ζορρό μπροστά του αὐτὴ τὴν φορά, κατρακυλάει μουγκρίζοντας στὴ γῆ. Μὲ ἀπίστευτη γιὰ τὸν ὄγκο του εὐκινησία ξαναπετιέται ὀρθιος. Ἐτοιμάζεται σὰν παλαστής ποὺ παίρνει φόρα γιὰ νὰ ἐπιτεθῆ.

— Γαλέρα, τρελλάθηκες; τοῦ λέει θυμωμένος ὁ Ζορρό. Τ' εἶν' αὐτὰ τὰ καμώματα, ἀμίγο;

Ὁ γίγαντας κοκκαλώνει καὶ μένει μὲ τὸ σιτόμα ἀνοήχτο.

— Εἶ... εἶναι ὁ σενόρ... Δηλαδὴ δὲν εἶναι ὁ... θέλω νὰ πῶ... τραυλίζει καὶ σωπαίνει ἐμβρόντητος.

Τὴν ἴδια στιγμή φανερώνε-

ται μέσ' ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ ἡ πανέμορφη πριγκίπισσα Ἀμαρίλιντα καὶ τρέχει κοντὰ στὸν Ζορρό.

— Ζήτω!, φωνάζει μ' ἀμυψάκριτη χαρά.

Καὶ μέσα στὸν μεανικὸ ἐνθουσιασμό της, πέφτει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ δίνει δυὸ σκαστὰ φιλιὰ στὰ μάγουλα!

Γρήγορα δίνονται οἱ ἐξηγήσεις κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές. Ἡ πριγκίπισσα τοῦ λέει πὼς τὸν εἶχε γὰ μεκρὸ καὶ πὼς τὸν πέρασαν γιὰ τὸν ἀγγελιαφόρο τοῦ Πορφύριου, ὅταν τὸν εἶδαν ν'ἀρχεται ἀπὸ μακρὰ καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ρίχτηκε ὁ Γαλέρας. Ὁ Ζορρό πάλι τοὺς ἐξηγεῖ ὅτι δὲν τὸν χτύπησε καμμιά ἀπὸ τὶς σφαῖρες πῶν ἀνθρώπων τοῦ Μπράσας, ποὺ τοῦ ἔρριξαν ἀπὸ τὰ τεῖχη. Ἀπλῶς ἐπειδὴ ἦταν σκοτεινὰ καὶ βιαζόταν, τὸ πόδι του γλίστρησε στὴν οἴκη τοῦ βράχου κι' ἔπεσε. Χτύπησε στὸ κεφάλι πέφτοντας σ' ἓναν ἄλλο βράχο, ἀλλὰ ὕστερα συνήλθε κάπως, σὰν ἦρθε σὲ ἐπαιφὴ μὲ τὸ νερό. Ἔβκανε μακιροβούτι γιὰ νὰ βγῆ μακρὰ καὶ νὰ μὴν τὸν δούν. Κατάφερε καὶ κρύφτηκε μέσα σιτὶς λάχμες τῆς πάραλιάς, μερικὲς ἐκατοστάδες μέτρα πιὸ κάτω, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Ὅταν βγήκε ἀπ' τὸ νερὸ ὅμως, ἦταν τόσο χτυπημένος καὶ ζαλισμένος, ποὺ λιποθύμησε. Συνήλθε μετὰ ἀρκετὲς ὥρες. Εὐτυχῶς ὅμως ἐγκαίρως γιὰ νὰ δῆ τὸν προδότη Καρίνμπαλ πρὸ ἔφευγε ἀπὸ τὸν πύργο

καὶ νὰ τὸν προλάβῃ στὸν δρόμο...

— Καὶ τώρα λέει μὲ φωνὴ γεμάτη ἀνησυχία, πρέπει νὰ ἐνώσουμε τὶς δυνάμεις μας, γιὰ τὴν τελικὴ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ μας: Τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Δὸν Ἐουσέμπιο...

Ἡ Ἀμαρίλιντα τὸν κυττάζει μ' εὐγνωμοσύνη.

Ἐκεῖνος γυρίζει πρὸς τὸ μέρος της.

— Ὑψηλοτάτη, λέει, πρέπει κι' ἐσεῖς ἀκόμα ν' ἀναλάβετε μιὰ ἀποστολή! Ὁ Γαλέρας κι' αὐτὸς ἔχει νὰ κάνει μιὰ δουλειὰ πολὺ δύσκολη... Ἔσιτω καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας μ' ἀποτύχη στὴν ἀποστολή του, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἐναντίον μας κι' ὁ χαμὸς τοῦ Δὸν Ἐουσέμπιο βέβαιος!

— Τότε ἐγὼ λέω... Δηλαδή θαιρῶ πὼς τὸ καλύτερο εἶναι, πετιέται ὁ Γαλέρας μὲ γουρλωμένα μάτια, νὰ μὴν... Μ' ἄλλα λόγια δὲν πρέπει... ἢ μάλιστα, ἀφοῦ δὲν πρέπει νὰ ἀποτύχουμε, σενόρ, πιὸ καλὰ εἶναι νὰ πετύχουμε!

— Μπράβο σου, Γαλέρα!, λέει μὲ θαυμασμὸ ὁ Ζορρό. Λοιπὸν, Ὑψηλοτάτη, εἰσθε ἔτιομη μὰ διακινδυνεύσετε...

— Πέστε μου γρήγορα τί πρέπει νὰ κάνω τώρα σενόρ Ζορρό!, τὸν διακόπτει μὲ περήφανη φωνὴ ἡ Ἀμαρίλιντα.

Ὁ Μαισκοφόρος ἔκδικητῆς τὴν παρατηρεῖ μιὰ στιγμή μ' ἀληθινὸ θαυμασμό.

Ὑστερα λέει:

— Πρέπει κάποιος νὰ πάη στὸν πύργο τοῦ Δὸν Ἐουσέμπιο, Νὰ πάρῃ ὅλους τοὺς

ἄντρες του καὶ νὰ τρέξῃ στὸ σημεῖο τῆς ἐνέδρας, ἔπου τοὺς περιμένουν οἱ στρατιῶτες τοῦ Δὸν Πορφύριου... Φυσικά, ἂν πᾶτε Ὑψηλοτάτη, θὰ ἐξηγήσετε στὸν ἐπικεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν σας, γιὰ τὴν παγίδα. Ἐκεῖνος ξέρει τί θὰ κἀνη κατόπιν γιὰ νὰ ἀντιστρέψῃ τοὺς ὄρους καὶ νὰ βρεθοῦν παγιδευμένοι οἱ ἐχθροὶ μας...

— Φεύγω ἀμέσως ἂν δὲν μὲ θέλετε τίποτ' ἄλλο, λέει ἡ πριγκίπισσα.

— Μετὰ τὴν νίκη σας, Ὑψηλοτάτη, προσθέτει ὁ Ζορρό, νὰ φέρετε τὸν στρατό σας ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Δὸν Κορριέντες καὶ νὰ ἐπιτεθῆτε!

— Παλὺ καλὰ, σενόρ!

Καὶ ἡ ὑπέροχη ἀμαζόνα πηδάει στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου τῆς καὶ φεύγει μὲ γοργὸ καλπασμό.

— Μό... μόνη τῆς θὰ πάη, σενόρ Ζορρό; ρωτᾷει χαζὰ ὁ Γαλέρας.

— Μόνη τῆς, Γαλέρα! Καὶ νὰ εὔχεται νὰ μὴ συναϊτηθῆ μὲ τίποτε ἀνθρώπους τοῦ Πορφύριου, γιὰτὶ ὅλα πᾶνε χαμένα τότε!

— Τὸ εὔχομαι, σενόρ! Ἀφοῦ ἔτσι ἀγαπᾶτε τοῦ λόγου σας! Δηλαδῆ, θέλω νὰ πῶ... Μιὰ καὶ προτιμᾶτε...

— Καλὰ, Γαλέρα. Ἄκου τώρα τί ἔχεις νὰ κἀνης ἐσύ: Θὰ φορέσης τὴ στολὴ τοῦ ἀγγελιαφόρου τοῦ Δὸν Πορφύριου... Θὰ πᾶς στὸν πύργο τοῦ Κορριέντες καὶ θὰ πῆς αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ!... Κατάλαβες;

— Σενόρ...

— Τὶ τρέχει; Ποῦ βρίσκεις δυσκολία;

— Στὸ νὰ φορέσω τὴ στολὴ αὐτοῦ ἐδῶ, σενόρ Ζορρό!, λέει ὁ φουκαρᾶς ὁ Γαλέρας καὶ μὲ τὸ δίκιο του, γιὰτὶ εἶναι πολὺ φαρδύτερος ἀπὸ τὸν μακαρίτη.

— Θὰ τὴν ἀνοίξουμε σὲ μερικές μεριές καὶ θὰ σοῦ χωρέσῃ!, τὸν βεβαιώνει ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς γειλώντας.

Κι' ἀρχίζει μάλιστα τὴ δουλειά, γιὰ νὰ μὴ χασομερᾶνε. Ὁ γίγαντας ξαναλέει:

— Ὑστερα, σενόρ... Ἐχτός ἀπ' αὐτὸ δηλαδῆ... Εἶναι ἀκόμα καὶ ποῦ...

— Δὲν ξέρεις ποῦ βρίσκεται ὁ πύργος τοῦ Δὸν Κορριέντες;

— Ἀκριβῶς, σενόρ! Πῶς τὸ καταλάβατε; Κάνει κατὰ-πληκτος ὁ Γαλέρας. Ἀφοῦ ἐγὼ δὲν σᾶς τὸ εἶχα πῆ ἀκόμα!

— Τὸ εἶδα γραμμένο στὰ μάτια σου, ἀμίγο! Μὴ σὲ νοιάζῃ ὅμως, γιὰτὶ θὰ σὲ πᾶω ἐγὼ μέχρι ἐκεῖ!... Καὶ τώρα γὰ βγάλε τὸ σακκάκι σου, νὰ δούμε ἂν σοῦ χωρᾷ αὐτὸ ἐδῶ...

Ὁ Γαλέρας κάνει ἄθλους

Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ ὡς τὸν πύργο τοῦ Κορριέντες εἶναι πολὺ μεγάλη. Φθάνομεν ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ σενόρ Ζορρό, μετὰ ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ μόχθους, ἔχει καταφέρει τὸν τρομαρῶ

σὲ ἐξυπνάδα Γαλέρα νὰ καταλάβῃ ὅλα ὅσα ἔχει νὰ πῆ καὶ ὅλα ὅσα ἔχει νὰ κἀνῆ, μέσα στὸν πύργο.

— Πρόστειχε, κακομοιρία μου, τοῦ λέει, γιατί ἂν δὲν ἀκολουθήσης κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες μου, θὰ μὲ πιάσουν καὶ θὰ μὲ σκοτώσουν!

Δὲν τοῦ λέει πὼς θὰ κινδυνεύσῃ ἐκεῖνος, γιατί αὐτὸ ἐλάχιστὰ ἐνδιαφέρει τὸν γίγαντα, μπροστὰ στὴ λαχτάρα του μὴν πάθῃ τίποτα ὁ κύριός του.

— Σί, σενόρ!, μουρμουρίζει ζεματισμένος. Ἄν καὶ ἐγώ... δηλαδή ἐσεῖς... Μήπως θάταν πρὸ καλὰ, σενόρ, νά... Μήπως, ἄς πούμε...

— Μὴ φοβάσαι, Γαλέρα! Πήγαινε καὶ θὰ τὰ καταφέρῃς! Τὸ ξέρω!

— Βέβαια, ἀφοῦ τὸ λέτε σεῖς, σενόρ Ζορρό, ἔτσι θά... δηλαδή... μὲ λίγα λόγια... ἀντιὸς σενόρ!

Κι' ὁ κολοσσὸς κεντρίζει τ' ἄλογό του καὶ χύμεται πρὸς τὴν πύλη τοῦ πύργου, ποὺ ὑψώνεται κι' ἐδῶ, πάνω ἀπὸ τὶς ὄχθες μιᾶς λίμνης.

Ὁ Ζορρό μένει στὸ δάσος καὶ περιμένει νὰ νυχτώσῃ, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο ποὺ ἔχει καταστρώσει ὁ ἴδιος.

Οἱ φρουροὶ τῆς πύλης βλέποντας τὴ στολὴ τοῦ ἀγγελιφάρου τοῦ Δὸν Πορφύριου Μπάλσας, κατεβάζουν ἀμέσως τὴ γέφυρα, γιὰ νὰ περάσῃ μέσα ὁ Γαλέρας.

Ἐποῦτος ὁ πύργος δὲν εἶναι σὸν τοῦ Μπάλσας. Εἶναι πραγματικὸς πολεμικὸς πύργος, μὲ φαρδιὰς τάφρους καὶ

ὅλα τὰ συστήματα ἀμύνης, καθὼς ἐπίσης καὶ πανύψηλα τεῖχη. Δὲν εἶναι δυνατὸν δηλαδή ν' ἀνέβῃ ὁ Ζορρό χρησιμοποιοῦντας τὸ μαστίγιό του, ὅπως ἔκανε στὸν ἄλλον, οὔτε καὶ μὲ ὅποιοδήποτε ἄλλο μέσον. Γι' αὐτὸ ἔχει στείλει τὸν βοηθό του νὰ μὴ ἐπισημῶς σπῶν πύργο, μ' ὅλο ποὺ τρέμει μήπως κἀνῆ καμμιά μεγαλειώδη... βλακεία!

Ὁ γιγαντόσωμος «ἀγγελιαφόρος» περνᾷ τὴ γέφυρα κι' ἐκεῖνη ἀνασηκώνεται πάλι πίσω του. Βρίσκεται πλέον ἀποκλεισμένος μέσα στὸν πύργο.

Μερικοὶ στρατιῶτες τρέχουν νὰ τοῦ πάρουν τ' ἄλογό του.

— Τὶ νέα ἀπὸ τὸν Δὸν Πορφύριο; τὸν ρωτᾷ ἓνας ὑπαξιωματικὸς.

— Πορφύριο; Ποιὸς εἶν' αὐτός; ἀπερεῖ ὁ Γαλέρας ἀλλοθωρίζοντας, γιατί ὁ κύριός του, γιὰ νὰ μὴν τὸν μπερδεύῃ μὲ πολλὰ ὀνόματα, τοῦ ἔχει ἀναφέρει μόνον τὸ Μπάλσας.

Εὐτυχῶς ὅμως οἱ στρατιῶτες τοῦ Κορριέντες παίρνουν τὴν ἀπάτησί του γιὰ πολὺ πετυχημένο καλαμπούρι καὶ ξεκαρδίζονται κυριολεκτικὰ στὰ γέλια. Γελάει κι' ὁ ἴδιος ὁ Γαλέρας μὲ τὴν καρδιά του.

Τὴν ἴδια ὥρα ὅμως φθάνει ἓνας ἀξιωματικὸς, εἰδιοποιημένος γιὰ τὴν ἀφίξι τοῦ ἀγγελιαφόρου.

— Τὶ νέα μᾶς φέρνεις; τὸν ρωτᾷ.

— Τίποτες!, ἀποκρίνεται σταράτα ὁ Γαλέρας. Δὲν ἔ-

φερα νέα, σεμόρ! Ἦρθα νὰ πάρω!

Οἱ φαντάροι ξεραίνονται πάλι στὰ γέλια.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἄμως θυμώνει.

— Μὲ κοροϊδεύεις; μουγκρίζει.

— Ὅχι, σεμόρ!, ἀπαντάει σοβαρὰ-σοβαρὰ ὁ Γίγαντας. Λέω ἀλήθεια! Δηλαδή ὁ κύριός μου ὁ σεμόρ Ζο... Ζο... Ζωὴ νάχη ἤθελα νὰ πῶ, ὁ σεμόρ Μπάλσας, σεμόρ, μὴ ἐσπείλει νὰ μόθω γιὰ τὸν Δόν... Τὸν Δόν... Τὸν Δόν αἰχμάλωτο τέλος πάντων!

Ἄλλα γέλια τῶν φαντάρων.

Ὁ ἀξιωματικὸς σφίγγεται γιὰ νὰ μὴν ξεσπάσῃ κι' ὁ Γαλέρας κυττάζει τοὺς πρώτους ποὺ γελοῦν καὶ πάει νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ ὕστερα βλέπει πὰ μοῦτρα τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ παγώνει.

— Ἔτσι μοῦπε, σεμόρ: «Θὰ μάθης, λέει, ὅτι νέο ὑπάρχει σχετικὰ μέ... Δηλαδή γιὰ τὴν υἰεία του...» Ἄν ὅλα πάνε καλὰ καί... Μ' ἄλλους λόγους χωρὶς φασαρίες καὶ θιάρθης νὰ μοῦ πῆς!» Ὅχι ἐσύ σ' ἐμένα, ἀλλὰ ἐγὼ στὸν Δόν Μπάλσας!

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κορρέντες σκάινε στὰ γέλια. Ὁ ἀξιωματικὸς δίνει τόπο στὴν ὀργή.

— Φάρτε του νὰ φάη!, διατάζει. Φροντίστε καὶ τὸ ἄλογό του. Πρέπει νὰναί ἕτοιμος νὰ ξεκινήσῃ μὲ τὰ χαράματα. Πάω στὸν Δόν Κορρέντες αὐτὴ τὴ στιγμή, νὰ φέρω τὴν ἀπάντησι...

Οἱ φαντάροι σκατώνονται ποιοὺς νὰ πρωταπειροποιηθῆ τὸν γίγαντα. Τὸν ἔχουν συμπαθήσει!

Ἡ μάχη

ΛΙΓΕΣ ὥρες πρὶν, ὁ στρατὸς τοῦ Δόν Ἰεουσέμπιο ἔχει ξεκινήσει ἀπὸ τὸν πύργο του, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν πριγκίπισσα Ἀμαρίλντα. Καλπάζουν γιὰ ὥρες ὀλόκληρες, ὥσπου νὰ φτάσῃ στὸ σημεῖο τῆς ἐνέδρας. Ὅταν πλησιάζουν, σταιματοῦν. Κατεβαίνουν ἀπὸ τ' ἄλογά τους καὶ χωρίζονται σὲ δυὸ ὀμάδες. Ἡ μιὰ πηγαίνει ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τῆς χαράδρας καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Βαδίζοντας ἐντελῶς ἀθόρυβα παίρνουν θέσεις ἐπάνω στὶς πλαγιές, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ θράχια. Λίγες δεκάδες μέτρα πρὶν κάτω, διακρίνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ τοὺς κρυμμένους ἄνθρώπους τοῦ Πορφύριο Μπάλσας, ποὺ ἔχουν ὀλοκαρφωμένα τὰ μάτια τους στὸ ἄνοιγμα τῆς χαράδρας. Καὶ ξαφνικὰ ἀπὸ ἐκεῖ ἐμφανίζεται ἕνας, ὀλόμαυρος καβαλλάρης. Εἶναι ντυμένός μὲ τὴ σιτολὴ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μπάλσας. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἀνήκει στοὺς ἄνθρώπους τοῦ Ἰεουσέμπιο, ἀλλὰ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σχεδίου τοῦ Ζοριρό, γιὰ νὰ ἀντιστραφοῦν οἱ ὄροι τῆς ἐνέδρας.

Στέκεται στὴ μέση τοῦ φαραγγιοῦ καὶ σηκώνοντας ψηλὰ τὰ χέρια του, τὰ κου-

νάει ζωηρά πέρα - δώθε και φωνάζει:

— "Εεε! Σύντροφοι, έλά-
τε γρήγορα μαζί μου! Οί έ-
χθροί έμαθαν για την ενέδρα
και δέν πρόκειται να μάρθουν!
"Ο Δόν Πορφύριο σας καλεί
να επιστρέψετε γρήγορα
στον πύργο, γιατί ο στρατός
του "Εουσέμπιο έρχεται προς
τα εκεί!

Μισομιμιάς άκούγονται φω-
νές. Οί δυο πλαγιές της χα-
ράδρας γεμίζουν στρατιώτες,
που αρχίζουν να τρέχουν
προς τα κάτω.

"Ο άγγελιαφόρος σπηρου-
μιάζει τ' άλογό του και χύ-
νεται πίσω. Ταυτόχρονα απ'
τις πλαγιές του φαραγγιού
ξεπηδούν σαν δαίμονες οί αν-
θρώποι του Δόν "Εουσέμπιο.
Οί σφαίρες πέφτουν βροχή έ-
πάνω στους παιγιδευμένους
άνδρες του Μπαίλσας.

Γοερές κραυγές θανάσιμης
ιάγωνίας γεμίζουν το φαράγγι.
Κι' οί κραυγές κι' οί πυρο-
βολισμοί όμως τελειώνουν
πολύ γρήγορα...

Οί μισοί από τους ανθρώ-
πους του Δόν Πορφύριο κεί-
τονται μεκροί και οί άλλοι μι-
σοί έχουν πετάξει τα όπλα
τους και παραδίνονται.

Λίγο άργότερα οί νικηταί
καλπάζουν πάλι προς τον
πύργο του Δόν Κορριέντες,
ένώ μια μικρή ένοπλη ομάδα
όδηγεί τους αίχιμαλώτους στο
φρούριο του "Εουσέμπιο...

Τόν στρατό των νικητών ό-
δηγεί και πάλι η ύπεροχη ά-
μαζόνα, πριγκίπισσα "Αμα-
ρίλντα.

'Ο Ζορρό κι' ο βοηθός του

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ έχει
καλύψει την άπέραντη επιφά-
νεια της λίμνης. Μια σκιά
ξεκολλάει μέσ' από τα δέν-
τρα του δάσους και γλιστρά-
ει άθόρυβα προς το μέρος
του πύργου του Δόν Κορριέν-
τες. Ζυγώνει άπαιρατήρητη
τα τείχη.

Μια άλλη σκιά άναδιύεται
έκειί πάνω, στην κορυφή των
άπόρθητων τειχών.

"Η μύχτα είναι άφέγγαιρη
κάλλα ξάσιπρη. Το θαιμπό-
φως των άστρων επιπέπει
στη δεύτερη σκιά να διακρίνη
την πρώτη, όταν φθάνη κάτω
άπό το σημείο που βρίσκεται.

Σκύβει και σηκώνει από
δίπλα της μια μεγάλη κουλού-
ρα σχοιμιού. Αρχίζει να την
ξετυλίγη με γοργές κινήσεις.

"Όταν το σχοιμί φθάνει
κάτω, ο σενόρ Ζορρό—που
είναι ή από κάτω σκιά το άρ-
πάζει και το τραβάει γοργά.

"Ο Γαλέρας—που είναι ή
έπάνω σκιά— αρχίζει να μα-
ζεύη το σχοιμί, με την ίδια
εύκολία που μαζεύει κομείς
τόν σπάγγο, όταν άμολάη ά-
ιετό!

Χωρίς να κουραστή ο Μα-
σκοφόρος "Εκδικητής βρίσκε-
ται έπάνω στα τείχη. Τα μά-
τια του άστράφτουν από εύ-
χαιρίστησι και περηφάνεια.

— Μπράβο, Γαλέρα άμί-
γο!, λέει στον βοηθό του ψι-
θυριστά. Είσαι ένας θαυμά-
σιος σύντροφος!

— Ποιός, εγώ, σενὸρ Ζορρό; ρωτάει κατὰπληκτος ὁ γίγαντας.

— Καὶ βέβαια! Αὐτὸ πού κατάφερες σήμερα, δὲν θὰ τὸ κατάφερνε κανένας ἄλλος!

— Εἶμαι τόσο σπουδαῖος πιά, ρωτάει κατασυγχυσμένος ἀπὸ... εὐτυχία ὁ Γαλέρας. Στὴν τιμὴ μου, δὲν... δὲν εἶχα ἰδέα!

Ὁ Ζορρό χαμογελάει καὶ τὸν χτυπάει ὀτὴν πλάτη. Ἐτοιμάζεται νὰ ξεκινήσει μάλιστα, πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸ μῶπι του πέφτει σ' ἕναν σκοῦρο ὄγκο πού εἶναι ξαπλωμένος στὸ δάπεδο, πλάι στὸν γίγαντα.

— Ἦ' εἶν' αὐτὸς ἐδῶ; μουρμουρίζει ἀνήσυχος ὁ Μασκός.

φόρος Ἐκδικητής.

— Ἕνας ἄνθρωπος... Δηλαδή... περίπου κάτι τέτοιο, σενὸρ... Ἐγὼ δὲν ἤθελα νά.. Μ' ἄλλους λόγους...

— Τὸν... Τὸν σκότωσες; ρωτάει ὁ Ζορρό μ' ἀπογοήτευσι.

— Ὁχι!, ἀποκρίνεται ὁ Γαλέρας ζωηρά. Δηλαδή στεκόνταν ἐδῶ, σενὸρ... Κι' ἐπειδὴ μού εἶπατε πὼς ἐδῶ ἔπρεπε... Πὼς γὰρ φερνα τὸ σχοινὶ χωρὶς νὰ τὸ δῆ καινεῖς... Δὲν ξέρω, σενὸρ, μά... Δὲν μπόρεσα νὰ σκεφτῶ ἄλλον τρόπο καί... Τοῦδωσα μιά... χαϊδευτικὴ στὸ κεφάλι! Κοιμήθηκε... Ἐγὼ λέω πὼς κοιμάται, σενὸρ Ζορρό, κι' ἐσεῖς πὼς εἶναι πεθαιμένος! Δηλαδή, θέλω νὰ πῶ... δὲν ρωτᾶτε

Ἐπ' τὸν ἐνθουσιασμό της τοῦ δίνει δυὸ σκαστὰ φιλιὰ στὰ μάγουλα.

Ὁ Γαλέρας πού τόν φρουρεῖ, κοιτάζει νά κουνιέται τὸ βαρέλι.

τὸν ἴδιο νά μάς φωτίσει;

Ἀντὶ ὅμως νά ρωτήσῃ ὁ Μασικοφόρος Ἐκδικητῆς, σκύβει καὶ ἀκουμπάει τ' αὐτὶ τοῦ στήν καρδιά τοῦ φρουροῦ. Χτυπάει: κομονικώτατα.

— Κοιμάται, ὅπως τὸ λές, θηλώνει μὲ σιγαυὴ φωνή καὶ μάλιστα θὰ ξυπνήσῃ γρήγορα. Γι' αὐτὸ πρέπει νά τὸν κάνομε πακέτο, Γαλέρα!

— Θά... τὸν στείλετε δῶρο

πουθενά, σενόρ Ζορρό;

— Ναί, μπράβο!

Δένουν καὶ φημώνουν τὸν φρουρό. Ὑστερα, μπροστὰ ὁ Ζορρό καὶ πίσω ὁ Γαλέρας, προχωροῦν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου.

Ἡ ὥρα εἶναι περασμένη πιά. Περνοῦν πολλοὺς διαδρόμους καὶ πολλὰ αἴθουσες ἔρημες. Στὸ τέλος ὁ Μασικοφόρος Τιμωρὸς σταματᾷ.

— Έτσι δὲν κάμουμε τίποτα!, λέει ἀνήσυχος. Ὁ πύργος εἶναι ἀπέραντος καὶ ὥσπου νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ μέρος ποὺ τὸν κρατοῦν, θὰ ἔχουν ἀνακαλύψει ἐκεῖνοι ἐμᾶς πιὸ μπροστά... Ἡ θᾶχουν βρῆ τὸν δεμένο σκαπὸ καὶ θὰ χτυπήσουν συναγερμό.

Ὁ Γαλέρας σὲ κάθε τι ποὺ λέει ὁ κύριός του, συμφωνεῖ ἀδίστακτα μ' ἓνα καταφατικὸ κίνημα τοῦ πελώριου κεφαλοῦ του.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια τοῦ Ζορρὸ ἀστράφτουν, πίσω ἀπὸ τὶς πρύπτες τῆς μάσκας του. Σκύβει στ' αὐτὴ τοῦ βοηθοῦ του καὶ μὲ φωνὴ σιγαλὴ τοῦ ἐξηγεῖ τὸ κακινούργιο τοῦ σχεδίου.

Ὁ Γαλέρας συμφωνεῖ ἀλλημιὰ φορά. Κατόπιν τρέχει στὸ μέρος ποὺ ἔχουν ἀφήσει τὸν δεμένο καὶ φεμωμένο φρουρό. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος ἔχει συνέλθει κι' αὐτὴ τῆ στιγμῇ σίτοιφογειρίζει σὰν σκουληκὶ στὸ μέρος ποὺ εἶναι πεσιμένος καὶ μουγγρίζει σὰν βόδι.

Ὁ γίγαντας σκύβει ἀπὸ πάνω του καὶ γρήγορα-γρήγορα τὸν ἐλευθερώνει ἀπὸ τὰ δεσμά του. Τὸν βοηθάει ν' ἀνασηκωθεί.

— Τὶ συμβαίνει, ἀμίγο, σύντροφε, συνάδελφε, σενόρ; τὸν ρωτᾷ μὲ μιὰ ἀνάσα. Πῶς μπερδεύτηκες ἔτσι ἄσχημα στὸ σχοινί; Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ... Κι' ἐκεῖνο τὸ φεμωτὸ στὸ στόμα... Μ' ἄλλους λόγους...

— Μὲ κοροϊδεύεις, συνάδελφε; φωνάζει ὁ φρουρὸς θυ-

μωμένος καὶ ἀνήσυχος μαζί. Δὲν καταλαβαίνεις πῶς μὲ χτύπησαν ὑποῦλα; Κάποιος ἐχθρὸς εἶναι στὸν πύργο! Πρέπει νὰ ξεσηκώσω τὴ φρουρά!

— Κι' ἂν θές ν' αὐτοκτομήσης, συνάδελφε, λέει ὁ Γαλέρας μὲ γουρλωμένα μάτια, δηλαδὴ ἂν ἔχης βαρεθῆ τὴ ζωὴ σου... Γιατὶ νὰ κάθεσαι μὰ χαλᾶς τὸν λαιμὸ σου; Θέλω νὰ πῶ ὑπάρχει εὐκολώτερος τρᾶπος, σενόρ, ἀπ' τὸ νὰ πηδήσης κάτω ἀπ' τὰ τεῖχη;

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω..., μουρμουρίζει ἀνήσυχος ἀκόμα ὁ ἄλλος.

— Μὰ θές νὰ φωνάξης καὶ νὰ πῆς... πῶς κοιμόσουν μὰ ποῦμε καὶ σ' ἔπιασαν στὸν ὕπνο καὶ σ' ἔδεσαν καί... Μπὰ ποὺ νά... Μισαλὸ νὰ σοῦ πετύχη! Τὶ ἄλλο μοῦπε ὁ σεν... Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ... πρέπει νὰ σοῦ πῶ ἀκόμα πῶς... ὁ σενόρ... μάλιστα... Ὁ Δὸν Κορριέντες, ἤθελα νὰ πῶ, θὰ σὲ τουφεκίση! Αὐτό!

Ὁ φρουρὸς ἀρχίζει νὰ τρέμη.

— Δίκιο ἔχεις!, ψιθυρίζει. Μὰ ὁ ἐχθρὸς βρίσκεται ἐδῶ μέσα... Κάτι πρέπει νὰ γίνῃ... Τὶ νὰ κάνω;

Ὁ Γαλέρας στρέφει τὶς ματᾶρες ὀλόγυρα. Διακρίνει πιὸ πέρα ἓνα μικρὸ δωματιάκι μὲ τραπέζια, ποὺ χρησιμεύει σὰν πρόχειρο ἐστιατόριο τῆς φρουράς. Τέτοια ὦρα εἶναι ἐντελῶς ἄδειο.

— Ἔλα νὰ τὸ κουβεντιάσουμε!, τοῦ λέει. Θὰ σκεφθοῦμε κάτι... Μ' ἄλλους λόγους... Ἔλα ἐδῶ!

Μπαίνουιν στὸ δωμάτιο, καὶ θοῦνται στὶς δυὸ ἄκρες ἐνὸς τραπέζιου κι' ὁ γίγαντας ἀκουμπάει τὸ κεφάλι στὴν παλάμη του. Στηρίζεται μὲ τὸν ἀγκῶνα στὸ τραπέζι. Παίρνει ὕφος βαθυστόχαστο.

— "Ἄν ἦρθε ἐχθρὸς ἐδῶ μέσα, λέει, γιατί θάρθῃ; "Ἐλα ντέ; "Ἐμένα ρωτᾶς;

— Δὲν σὲ ρώτησα ἐγώ!, λέει παραξενεμένος ὁ φρουρός.

— "Ἄ, ναί! Μάλιστα! "Ἐγὼ σὲ ρώτησα! Σοῦ ἀπαντῶ τὸ λοιπόν: Θάρθῃ ἐπειδὴ... "Ἀκριβῶς γιὰ τοῦτο: Γιὰ τὸν Δόν... ἔτσι... Τὸν Δόν αἰχμάλωτο! Στὴν εὐχή! "Ὅλο ξεχνῶ τ' ὄνομά του!

— Τὸν "Ἐουσέμπιο!, τραυλίζει ὁ φρουρός.

— Μπράβιο σου!, τοῦ λέει ὁ Γαλέρας. Καὶ λοιπόν, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἄς τρέξουμε εἰς δυὸ μας στὸ μέρος πού εἶναι ὁ Δόν "Ἐουσέμπιο... νά... Δηλαδή νὰ βροῦμε τὸν ἐχθρὸ καί... θέλω νὰ πῶ...

— Σωστά, ἀλλὰ μακάρι νάξεραι πού εἶναι ὁ αἰχμάλωτος!, κάνει μ' ἀπελπισία ὁ φρουρός. Μήπως ξέρεις ἐσύ;

"Ὁ Γαλέρας ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους καὶ κυττάζει τὸν κύριό του, πού τὸν παρακολουθεῖ μὲ τὸ σπαθί ἔτοιμο στὸ χέρι, ἀπὸ ἓνα ἐνδιάμεσο παραθυράκι τοῦ πέτρινου τοίχου, πού χωρίζει τὸ δωμάτιο τοῦ ἐστιατορίου, ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο.

"Ὁ Μασκοφόρος "Ἐκδ'κητὴς τοῦ κάνει ἓνα ἐκφραστικὸ νόημα.

"Ὁ Γαλέρας σηκώνει τὴ

χειροῦκλα του καὶ τὴν κατεβάζει ἀστραπιαῖα ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ φρουροῦ, πού μόλις προλαβαίνει ὁ δύστυχος νὰ γουρλώσῃ τὰ μάτια του: "Ὑστερα κατηρακυλάει στὸ πάτωμα ἀναίσθητος. Τὸν ξαμαδένουν, τὸν ξαναφιμῶνουν καὶ τὸν "ξανακρύβουν σὲ μιὰ γωνιά.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε, σεινόρ; ρωτᾶει ὁ Γαλέρας. Οὔτε αὐτὸς δὲν ἤξερε, πού κρύβουν... δηλαδή πού εἶναι ὁ αἰχμάλωτος ἤθελα νὰ πῶ...

Πρὶν ὁ Ζορρὸ προλάβῃ ν' ἀπαντήσῃ, ἀκούγονται τρεχάματα καὶ προμαγμένες φωνές. "Ἀκούγεται καὶ ποδοβολητὸ ἀνθρώπων πού τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τους ἀπὸ δυὸ μεριές...

"Ἡ χρυσὴ πανοπλία

ΑΠΟ τὴ μία πλευρὰ τοῦ διαδρόμου ἔρχονται δυὸ στρατιῶτες. "Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἓνας ἄνθρωπος μὲ πολυτελὴ ρούχα, ἀκλουθούμενος ἀπὸ δυὸ σωματοφύλακες. "Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ Δόν Κορριέντες.

— Τί τρέχει; ρωτᾶ τοὺς στρατιῶτες βλοσυρά.

— "Ἐφτασαν ἐχθροὶ ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο, "Ἐξοχώτατε, ἀποκρίνεται ὁ ἓνας στρατιώτης. Εἶναι ὁ στρατὸς τοῦ Δόν "Ἐουσέμπιο! "Ἐπιτίθενται στὴν πύλη τοῦ πύργου! Προσπαθοῦν νὰ τὴ σπάσουν καὶ νὰ ὀρμήσουν μέσα...

Τὰ μάτια τοῦ Κορριέντες

πετούν σπίθες.

— "Ήρθαν να ἐλευθερώσουν τὸν Ἰεουσέμπιο λοιπὸν, μουρμούριζει μ' ἓνα ραδιστικὸ χαμόγελο. Ὑπογράφουν μίανοι τοὺς τὴν καταδίκη του. Πηγαίμετε! Τρέξτε να βοηθήσετε στὴν ἀμυνα τοῦ πύργου!

Κι' ὅταν ἐκεῖνοι φεύγουν γυρίζει στοὺς σωματοφύλακες του.

— Πηγαίμετε να σκοτώσετε τὸν αἰχμάλωτο καὶ να τὸν πετάξετε στὴ λίμνη, διατάζει. Ἀμέσως!

Συνεχίζει τὸν δρόμο του τρέχοντας. Οἱ σωματοφύλακες ἀλλάζουν κατεύθυνσι καὶ ῥίχνονται σὲ κάτι σκάλες, παύ κατεβαίνουσι στὸ κάτω πάτωμα.

Ὁ Ζορρό ἀρπάζει τὸν Γαλέρα ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν τραβάει μαζί του, κἀνοντάς του συγχρόνως νόημα, να μὴν κἀνη θόρυβο. Ἀκολουθοῦν τοὺς δυὸ σωματοφύλακες στὰ μύχια τῶν ποδιῶν τους. Περνοῦν ἓναν διάδρομο. Σταματοῦν ἔξω ἀπὸ μιὰ πόρτα. Τὴν ἀνοίγουν. Μπαίνουν τρέχοντας πάντα σ' ἓνα εὐρύχωρο δωμάτιο, ποὺ μοιάζει σὰν γραφεῖο. Ἴχει ἀναπτωτικές πολυθρόνες, παχειὰ χαλιά, συλλογὲς ἐγχειριδίων καὶ ὄπλων στοὺς τοίχους, μιὰ ὀλόχρυση πανοπλία ποντὰ στὸν τοῖχο, χρυσὰ κηροπήγια καὶ ἄλλα ἐπιπλά. Μόνον ψυχὴ ζῶσα δὲν φαίνεται να ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα καὶ οὔτε ἄλλη ἔξοδος.

Αὐτὸ παραξενεύει τὸν σεγὰρ Ζορρό, ποὺ φθάνει στὴν

πόρτα, δυὸ δευτερόλεπτα μετὰ τοὺς σωματοφύλακες τοῦ Κορριέντες. Ἀκάμα περισσότερο παραξενεύεται σὰν τοὺς βλέπει να στέκονται ἐμπρὸς στὴ χρυσὴ πανοπλία.

Ὁ ἓνας τοὺς τραβάει ἓνα πιστόλι καὶ σημαδεύει τὴν πανοπλία.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς μοιῶθει ἓνα κομμάτι πάγο να κατρακυλάη στὴν καρδιά του. Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή ἔχει καταλάβει τὴ φοβερὴ ἀλήθεια:

Ἡ φυλακὴ τοῦ Δὸν Ἰεουσέμπιο εἶναι αὐτὴ ἡ βαρεὶὰ πανοπλία! Ἐκεῖ μέσα τὸν ἔχουν κλεισμένο, ἀνίκανον να κινηθῆ καὶ να μιλήσῃ! "Ἄν κανεὶς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἔφθαινε στὸν πύργο ἄξαφνα, ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε να τὸν ἀνακαλύψῃ. Κι' ὅταν τὸν πετάξουν στὴ λίμνη, μέσα σ' αὐτὴ τὴ μεταλλικὴ φυλακὴ του, θὰ πάη κατ' εὐθείαν στὸν βυθὸ καὶ τὸ κορμί του δὲν θὰ βγῆ ποτὲ στὴν ἐπιφάνεια, γιὰ να ἐννοχοποιηθῆ ὁ Δὸν Κορριέντες!

«Ἐκεῖνος ποὺ τὸ σκέφθηκε τόσο τέλεια, πρέπει να εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Σατανάς», συλλογίζεται.

Ἀλλὰ ταυτὰχρονα μὲ τὴ σκέψι του, τὸ χέρι του κατεβαίνει σὰν ἀστραπὴ στὴ λαβὴ τοῦ περιστρόφου του. Σ' ἓνα χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου πυροβολεῖ καὶ κεραυνοβολεῖ τὸν δολοφόνου, ποὺ εἶναι ἔτοιμος να σκοτώσῃ τὸν Ἰεουσέμπιο.

Ὁ δεύτερος σωματοφύλακας χοροπηδάει σὰν στοι-

χειό. Βλέποντας τὸν θρυλικὸ μασκοφόρο κίτρινίζει. Κάνει νὰ πιάσῃ τὸ πιστόλι του ἀλλὰ ὁ Γαλέρας ἔχει πηδήσει κιόλας κοντά του. Μὲ μιὰ φοβερὴ γροθιά τὸν στέλνει νὰ κυλήσῃ στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ μεγάλου δωματίου.

Περικυκλωμένοι

ΔΙΕΜΕΝΟΣ καὶ φημωμένος μέσα στὴ χρυσὴ παινοπλία βρίσκεται ὁ Δὸν Ἐουσέμπιο, νεαρὸς γιὸς τοῦ ἀντιβασιλέως τοῦ Μεξικου.

Ὁ Ζορρό κι' ὁ πελώριος βοηθός του τὸν ἐλευθερώνουν αἰμέσως. Εἶναι ὅμως τόσο πιασμένος ἀπὸ τὶς ἀτέλειωτες ὥρες ποὺ ἔχει περάσει ἀκίνητος μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀπάνθρωπη φυλακὴ, ποὺ τὶς πρῶτες στιγμὲς δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ σαλέψῃ!

Ὁ Γαλέρας σὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ κυρίου του, τὸν παίρνει σὰν παιδάκι στὴν ἀγκυαλιά του.

Ὁ Ἐουσέμπιο βογγάει ἀπ' τοὺς πόνους. Εἶναι σὲ τόσο θλιβερὴ κατάστασι, ὥστε ζήτημα εἶναι ἂν καταλαβαῖνῃ τίποτ' ἀπ' ὅσα συμβαίνουν ἰδιόγυρά του.

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς κι' ὁ Γαλέρας τρέχουν ἔξω ἀπὸ κείνο τὸ δωμάτιο. Ὁ δεύτερος κρατᾷ πάντα στὰ χέρια του τὸν μισοαναίσθητο πρίγκηπα.

Προσπαθοῦν νὰ κρύβονται περιμένοντας πῶς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἐουσέμπιο θὰ εἰσορμή-

σοῦν στὸν πύργο.

Ἀντὶ ὅμως γι' αὐτό, ἀκούγονται ξαφνικὰ χαιρούμενες κραυγὲς τῶν πολιορκημένων:

— Ἐρχεται ὁ Δὸν Πορφύριο!

— Ἐρχεται ὁ Δὸν Μπάσας μὲ μεγάλον στρατό! Σωθήκαμε!

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Δὸν Κορριέντες ποὺ διατάζει μ' ἔξαιλλο ἐνθουσιασμό:

— Κάντε ἔξοδο! Ριχτήτε ἀπάνω τους, νὰ τοὺς χτυπήσουμε ἀπὸ δυὸ μεριές!

Γίνεται σωστὸ πανδαϊμόνιο.

Ἡ κεντρικὴ πύλη τοῦ πύργου ἀνοίγει καὶ ἡ κρεμαστὴ γέφυρα μὲ βρόντο γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ἵπτικὸ τῶν πολιορκημένων.

Ἀπ' ἔξω οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἐουσέμπιο, βλέποντας καὶ τὸν καινούργιο ἐχθρὸ νὰ πλησιάζῃ ἀπειλητικὸς, ὑποχωροῦν γρήγορα πρὸς τὸ δάσος.

Ὁ σενὸρ Ζορρό μὲ τὸν Γαλέρα καὶ τὸν ἀνίκαινο νὰ περπατήσῃ Δὸν Ἐουσέμπιο, βρίσκονται σὲ φοβερὴ θέσι. Περικυκλωμένοι ἀπὸ ἐχθρούς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ πουθενά.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κορριέντες θὰ δοῦν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸν μεκρὸ σωματοφύλακα καὶ τὴν ἄδεια παινοπλία καὶ θὰ χυθοῦν σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ σὲ κάθε γωνιά τοῦ πύργου, γιὰ νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν.

Ξαφνικὰ ἀκούγονται πολλὰ βήματα νὰ πλησιάζουν πρὸς

τὸ μέρος τους. Ἐρχονται ἀπὸ τὴ στροφή τοῦ διαδρόμου ἔμπρὸς τους.

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς ἀρπάζει τὸ χερούλι τῆς πρώτης πόρτας πού βρίσκει στὸ

δρόμο του. Τὴν ἀνοίγει ἀδίστακτα καὶ χώνεται μέσα, σπρώχνοντας καὶ τὸν Γάλαρα.

Μετά ξάνακίλει πρὶν πρὸς τοῦ. Κτυτάζει μ' ἀνησυχία τὸ νέστω δωματίου πού ἔχουν βρεθῆ.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις στὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», διὰ νὰ ικανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀναγνωστῶν του πού ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν ὅλες τὶς ἐκδόσεις μας, παραθέτει πλήρη τιμοκατάλογον τῶν ἐκδοθέντων περιοδικῶν, ὅπου συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἔκπτωσης 30%, πού ἰσχύει γιὰ ὅ,τι ἀγοράζετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, (Σύνταγμα):

	Τεύχη	524	Τιμὴ	τεύχ.	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ (συνεχίζεται)	»	96	»	»	1.40
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ	»	4	»	»	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ (συνεχίζεται)	»	8	»	»	1.40
Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ	»	8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ	»	8	»	»	1.—
ΤΟ ΒΕΛΟΣ	»	8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ	»	40	»	»	1.—
Ο ΓΚΡΕΚΟ	»	72	»	»	1.—
Ο ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	»	24	»	»	1.—
Ο ΚΑΛ	»	16	»	»	1.—
ΤΟ ΜΑΤΙ	»	9	»	»	1.—
ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	»	9	»	»	1.—
Ο ΤΖΟΕ - ΝΤΙΚ	»	8	»	»	1.—
ΤΟ ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ	»	8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ	»	8	»	»	1.—
ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ	»	1	»	»	1.—
ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ	»	12	»	»	2.—
ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ	»	6	»	»	1.—
Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑ	βιβλία	1	»	»	4.—
ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ	»	1	»	»	4.—
Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	»	1	»	»	4.—
ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΟΥΣ	»	1	»	»	4.—
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ	»	1	»	»	4.—
ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ	»	1	»	»	4.—
ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ	»	1	»	»	4.—
Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ	»	1	»	»	4.—

Σημείωσις: Ὅσοι ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἐπιθυμοῦν ν' ἀγοράσουν ὠρισμένα τεύχη πού τοὺς λείπουν, μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν τὴν ἀξία τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα, ἐντὸς ἐπιστολῆς, στὴν διεύθυνσίν μας, κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΣ 125.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ!!!

Τὴν προσεχὴ Τετάρτη 3 Ἀπριλίου, κυκλοφορεῖ ἓνα περιοδικὸ πού θὰ ξετρελλάνη ὅλους καὶ ὅλες καὶ θ' ἀφήσῃ ἐποχή!

ΛΑΣΣΟ

Μιὰ πολυτελὴς ἔκδοσις μεγάλου σχήματος, μὲ ἀληθινὰ ἀριστουργηματικὴ εἰκονογράφησι καὶ μὲ μιὰ αὐτοτελὴ περιπέτεια ἀπὸ τὴ χώρα τῶν κάου - μπόυς σὲ κάθε τεύχος! Μὲ τὸ ΛΑΣΣΟ θὰ ἀποκτήσετε μιὰ ὀλόκληρη βιβλιοθήκη, μὲ ὅλους τοὺς μεγάλους ἥρωες τοῦ Φὰρ Οὐέστ, μὲ ὅλους τοὺς ἄσσους τοῦ πιστολιού καὶ τοῦ λάσσου, γραμμένες ἀπὸ τοὺς πιὸ εἰδικοὺς καὶ πιὸ συναρπαστικοὺς συγγραφεῖς!

ΛΑΣΣΟ

Ἡ πλουσιώτερη καὶ συγχρόνως ἡ φθηνότερη ἔκδοσις τοῦ εἴδους τῶν περιπετειωδῶν αὐτοτελῶν ἀναγνωσμάτων! Τὸ πρῶτο τεύχος πού θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν προσεχὴ Τετάρτη, θὰ περιέχῃ ὀλόκληρη περιπέτεια τοῦ θρυλικοῦ ΜΠΙΛ ΜΠΟ·Υ·.

ΜΠΙΛ ΜΠΟ·Υ·

(Ὁ "Ἡρως τῆς Ἀριζόνα)

Εἶναι ἡ ἱστορία ἐνὸς κάου - μπόυ, πού εἶναι ἡμεροσάν ἀρνὶ καὶ ἡσυχος σάν... κορίτσι! Ὄταν ὅμως κάποιος ἀδικῆται, ὅταν ὁ νόμος καὶ ἡ δικαιοσύνη παραβιάζωνται, τὸ ἀρνὶ γίνεται λιοντάρι καὶ τὸ κορίτσι θύελλα!

ΜΠΙΛ ΜΠΟ·Υ·

(Ὁ "Ἡρως τῆς Ἀριζόνα)

Ἡ καρδιά του εἶναι τρυφερὴ καὶ ἡ γροθιά του πιὸ σκληρὴ κι' ἀπὸ ἀτσάλι! Τὰ χεῖλη του εἶναι χαμογελαστά καὶ τὸ πιστόλι του πιὰ γοργὸ κι' ἀπὸ ἀστραπή! Μπιλ Μπόυ, ὁ τρόμος τῶν παρανόμων, ἡ παρηγοριὰ τῶν ἀδικημένων, ὁ θρῦλος τῆς Ἀριζόνα!

Μεγάλο σχῆμα, ὑπερπολυτελὴς ἔκδοσις, πολυχρωμίες ὄφφσετ.

Μόνο 2 δραχμὲς

Τὴν προσεχὴ Τετάρτη 3 Ἀπριλίου. (Μία ἑβδομάδα ἀργότερα στὶς ἐπαρχίες).

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άριθ. τεύχους 7 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασσιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:	Συνδρομαί έξωτερικοῦ:
Έτησία . . . . . δραχ. 100	Έτησία . . . . . δολλάρια 4
Εξάμηνος . . . . . » 55	Έξάμηνος . . . . . » 2

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ:

ΜΗΝΥΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑ

Μιά καινούργια, δυνατή, γεμάτη συγκίνηση και δράση περιπέτεια του θρυλικού Μασκοφόρου Έκδικητή, καλύτερη από κάθε προηγούμενη!

ΜΗΝΥΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑ

Μη χάση κανείς τὸ ἐπόμενο 8ο τεῦχος τοῦ

ΜΙΚΡΟΥ ΖΟΡΡΟ!

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΗΡΟΪΚΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ.

ΚΥΤΤΟΥΣΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟ
ΠΑΛΙ, ΤΟΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗ, ΠΟΥ ΑΠΟΧΑΙ-
ΡΕΤΟΥΣΕ ΦΙΛΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΟΥ.

ΑΝΤΙΟ ΠΑΙΔΙ
ΜΟΥ! ΔΕΝ ΠΡΕ-
ΠΕΙ ΝΑ ΛΥΤΑ-
ΣΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ.
ΞΕΡΩ ΤΙ ΚΑΝΩ!

Ο! ΠΑΤΕΡΑ!

ΥΣΤΕΡΑ Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΜΕ ΠΗΡΕ
ΠΙΟ ΠΕΡΑ, ΚΑΙ...

ΕΠΙΤΗΔΕΣ
ΕΡΡΙΞΕΣ ΤΟ
ΠΙΣΤΟΛΙ, Ε;

ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑ! ΓΙΑ
ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΟΨΙΑΣΤΟΥΝ
ΠΠΟΤΑ ΟΙ ΕΞΟΓΗΜΟΙ.
ΟΜΟΣ, ΔΕ ΜΟΥ ΛΕΣ
ΤΙ ΑΚΡΙΒΟΣ ΣΥΜΒΑΙ-
ΛΕΙ!

ΟΙ ΕΞΟΓΗΜΟΙ ΑΠ' ΕΔΩ, ΚΑΤΑ ΚΑΠΟΙΟ
ΤΡΟΠΟ, ΕΜΑΘΑΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑ-
ΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΗΛΙΑ-
ΚΟΥ ΑΠΟΡΡΟΦΗΤΗΡΑ
ΜΟΥ. ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΕ-
ΛΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΦΤΙΑ-
ΞΟΥΝ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΥ-
ΤΕΡΟ ΜΟΝΤΕΛΛΟ!

ΛΟΙΠΟΝ;

ΚΙ' ΕΝΑΣ ΤΟΣΟ
ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΠΟΡ-
ΡΟΦΗΤΗΡΑΣ
ΘΑ ΑΠΟΡΡΟΦΟΥ-
ΣΕ ΤΟΣΗ ΗΛΙΑ-
ΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ,
ΠΟΥ Η ΓΗ ΘΑ
ΚΑΤΕΣΤΡΕΦΕ-
ΤΟ!

ΝΑΙ... ΚΑΙ ΕΤΣΙ
ΤΟΥΣ ΕΙΠΕΣ ΠΟΣ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ
ΘΑ ΠΑΣ ΜΑΖΥ
ΤΟΥΣ ΝΑ ΤΟΥΣ
ΒΟΗΘΗΣΗΣ ΝΑ
ΦΤΙΑΞΟΥΝ ΕΝΑΝ
ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ..

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ